C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simmons_Dan-Hyperion_5-Zpevy_Hyperionu-Sirotci_ze_sroubovice.pdb

PDB Name: Simmons_Dan-5-Zpevy_Hyperionu-S
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ZPĚVY HYPERIONU
Dan Simmons

HYPERION (1989) [česky Laser-books 1996]
PÁD HYPERIONU (1990) [česky Laser-books 1997]
ENDYMION (1996) [česky Perseus 1998]
VZESTUP ENDYMIONU (1997) [česky Perseus 1999]

Čtyři knihy Hyperionu zahrnují třináct století času, desítky tisíc světelných let prostoru, více než tři tisíce stránek tisku, vzestup a pád nejméně dvou vesmírných civilizací a více nápadů, než by autor dokázal vykouzlit z gnozeologického klobouku. Jinými slovy, je to space opera.
Jak napsal kritik New York Times o poslední knize série: "Ale Vzestup Endymionu je stejně jako jeho tři předchůdci zároveň plnokrevným akčním románem plným osobních soubojů a vesmírných bitev, které se od obdobných space oper liší tím, co je v sázce – a to není nic menšího než spása lidské duše."
Spása lidské duše – ve smyslu nalezení podstaty toho, co z nás činí lidské bytosti – je skutečně tématem, jež spojuje všechny tyto vesmírné bitvy, temné doby, nové společnosti a příchod nového mesiáše.
Hyperion nám představuje sedm poutníků křižujících Světovou Síť Hegemonie člověka na cestě do Údolí Hrobek času na planetě Hyperion. Šest poutníků (jeden z nich nepřežil dostatečně dlouho) si chaucerovskou formou navzájem vypráví své osobní příběhy, zatímco překonávají Moře trávy a další překážky, jež je dělí od Štíra – legendárního vraždícího tvora z Hrobek času, částečně stroje, částečně boha cestujícího časem, částečně anděla-mstitele a dohromady tvora jakoby složeného ze samých ostrých trnů, hrotů, drápů a zubů. Představa je taková, že ze všech poutníků bude pouze jednomu zaručeno vyslyšení jeho prosby; ostatní zemřou. Prostřednictvím jejich příběhů se dozvídáme o Technojádru – skryté a manipulativní skupině Samostatných inteligencí, které se vymkly lidské kontrole – na zničené (nebo možná jen unesené) Staré Zemi; o předstírané válce mezi Hegemonií a Vyvrženci, potomky lidí, kteří se přizpůsobili podmínkám kosmického prostoru; a o tom, že jezuité objevili – a zavrhli – symbionta ve tvaru kříže zvaného kruciform, který dokáže způsobit fyzické zmrtvýchvstání. Příběh končí příchodem poutníků do Údolí Hrobek času. Pád Hyperionu začíná přesně tam, kde Hyperion skončil, ale využívá naprosto jiné techniky a struktury vyprávění, jejichž prostřednictvím sleduje Keatsova témata jednotlivců – a druhů – kteří se neradi vzdávají svého místa v systému věcí, když je evoluce vyzve, že je čas jít. Poutníci z první knihy zjišťují, že jejich osudy nejsou tak prosté, jak se domnívali: Hrobky času se otvírají a zjevují se záhadní poslové a poselství z budoucnosti ukazují, že boj o lidskou duši pokračuje celá staletí. Štír rozpoutá pohromu, ale nezabije všechny a také nezaručí splnění proseb a celá mezihvězdná společnost Hegemonie člověka se svou Světovou sítí dálkových přenosů je rozvrácena mezihvězdnou válkou – ačkoliv není jasné, zda válčí Hegemonie s Vyvrženci ne
bo lidstvo s Technojádrem. Jedna poutnice je oplodněna
svým milencem – kybridem Johna Keatse vytvořeným Jádrem – a šíří se zvěst, že její dítě bude Tím, kdo učí, příštím spasitelem lidstva. Další poutník, voják Fedmahn Kassad,
se vydává do budoucnosti, aby naplnil svůj osud v souboji
se Štírem. Třetí. Sol Weintraub, zastavil stárnutí své dcery
zpět do neexistence, ale nyní s ní musí projít Hrobkou ča
su, aby se stal součástí složité mozaiky budoucnosti. Čtvrtý
poutník, konzul Hegemonie, nasedá do vesmírného plavid
la, jehož umělý mozek obsahuje podstatu mrtvého kybrida
Johna Keatse, a vrací se prozkoumat trosky Hegemonie.
Pátý poutník, kněz, umírá a prostřednictvím kruciformu se
opět rodí jako jezuita, jehož příběh vyprávěl – nyní papež
znovuzrozené katolické církve. Poslední žijící poutník – sed-
misetletý básník Martin Silenus, který toto všechno vypráví – zůstává stejně obscénní a vrtošivý jako vždycky.
Endymion začíná 274 roky po Pádu Dálkových přenašečů. Všechno jde do pekel – jak to obvykle bývá v takzvaných Temných časech mezi koncem jedné říše a nástupem druhé – ale Pax, civilně-militantní křídlo znovuposílené katolické církve, rozšiřuje svou kontrolu na většinu bývalých světů Hegemonie. Církev – a Pax – ovládají občany

prostřednictvím svého monopolu na vzkříšení. Aniž by to kdokoli tušil, uzavírá Církev faustovskou smlouvu se skrytým Technojád-rem a upravuje kruciform tak, aby její následovníci po svém návratu mezi živé upadli do naprosté poslušnosti. Náhle se na scéně objevuje jedenáctiletá budoucí spasitelka jménem Aenea. Je to dcera Brawne Lamii a urazila Hrobkami času téměř tři sta let, jen aby zjistila, že po ní pátrají paxští představitelé a Církev společně s Jádrem považuje za nezbytné ji zničit. Stále živý, stále obscénní a stále potrhlý básník Martin Silenus nařídí mladému vojáku a uprchlému vrahovi – Raulovi Endymionovi, aby dívku zachránil a na vrátivší se lodi nyní již mrtvého konzula ji odvezl, kam si ona bude přát. Většinu Endymionu tvoří honička celým lidským vesmírem, kdy Raul, Aenea a modrý android A. Bet-tik prchají před Paxem, aby zachránili své životy a možná i budoucnost lidstva.
Jádro stvoří a Církev za nimi vypustí monstrózní ženu jménem Rhadamanth Nemes, vedle níž vypadá vražedný Štír jako učitel z nedělní školy. Na konci Endymionu se Raul, Aenea a zraněný A. Bettik dostanou na Starou Zemi, která vůbec není zničená, jen přenesená do Malého Magellanova mračna, což provedli příslušníci cizích civilizací známí pouze jako Lvi, Tygři a Medvědi. Naše trojice se usadí na Západním Taliesinu Franka Lloyda Wrighta a mladá Aenea začne studovat architekturu.
Vzestup Endymionu začíná čtyři roky po událostech Endymionu. Aenea, které je nyní šestnáct let, ví, že se musí vrátit do světa ovládaného Paxem, aby splnila své poslání jakožto Ta, která učí. Raul, její ochránce a přítel, si nepřeje, aby odešla. Myšlenka na mučednictví – obzvláště mučednictví jeho milované Aeney – ho děsí. Aenea posílá Raula dálkovým přenosem "napřed", ale několik týdnů jeho pouti ve skutečnosti Aenee dovolí zestárnout o pět let, což je možné díky zázraku roztažení času a časového dluhu během Rau-lových mezihvězdných cest ve staré konzulově lodi. Když se opět setkávají, je z Aeney žena plně připravená přijmout svou úlohu Té, která učí. Ale Pax je jí stále v patách. Církev potřebuje její smrt. K monstru Nemes se nyní připojují tři stejně neuvěřitelně silní a ničiví sourozenci. A mezi tím vším se na mraky zahaleném vrcholku hory světa T'ien Shan stávají Raul a Aenea milenci. To činí Raula, našeho vypravěče těchto dvou knih, ještě méně nadšeného myšlenkou, že se jeho milovaná stane spasitelkou, jejíž příchod už tolik lidí předpovídalo. Raul není nejchytřejší postavou tohoto příběhu, ale je naprosto oddaný, hluboce zamilovaný a dost chytrý, aby znal osud většiny spasitelů.
Vzestup Endymionu končí tragédií, mučením, smrtí a odloučením, následovaným – nikoli zázračně, nýbrž nevyhnutelně – velkým osvícením a opětovným shledáním Raula a Aeney. Pax ji zabil – ale tím také nechtěně přivodil svůj vlastní pád, protože prostřednictvím Aeneina Sdíleného Okamžiku všechny lidské bytosti na všech světech spatřily pravdu o Paxu, Církvi, kruciformu a parazitickém Technojádru – ale během svých "nepřítomných pěti let", zatímco Raul cestoval, se Aenea se Štírovou pomocí přenesla v čase dopředu, aby strávila s Raulem na Staré Zemi jeden rok, jedenáct měsíců, jeden týden a šest hodin. Lvi, Tygři a Medvědi Zemi vyprázdnili, vyčistili, obnovili a vrátili na její původní místo ve Sluneční soustavě.
Martin Silenus, básník a postava, která nás provázela všemi čtyřmi knihami, zemřel krátce poté, co se Raul a Aenea vzali. Část jeho závěrečných slov patřila konzulově lodi, která také prošla tisíci lety a čtyřmi tlustými knihami – "Uvidíme se v pekle, lodi." V závěru Vzestupu Endymionu stojí stále záhadný Štír nad hrobem Martina Silena na Staré Zemi; díky Aeneině oběti bylo lidstvu dovoleno "naučit se řeči mrtvých" napojením na citlivou látku, která tvoří základ vesmíru – a také jsou nyní schopni volně se přenášet, což znamená teleportovat se, kamkoli si přejí; a Raul s Aeneou odlétají na své starodávné Hawkingově rohožce, aby strávili líbánky na prázdné a panenské Staré Zemi – "…našem novém hřišti, našem starém světě… našem novém světě… našem prvním a budoucím a nejlepším světě."

Dan Simmons
SIROTCI ZE ŠROUBOVICE
Dan Simmons

Velká otáčivá loď se vynořila z hawkingovského prostoru do rudého a bílého světla těsné dvojhvězdy. Zatímco 684 300 osob na Amoietské Spektrální Šroubovici spalo hlubokým kryogenickým spánkem, pět umělých mozků, které lodi velely, se radilo. Narazily na neobvyklý jev, a přestože čtyři z pěti souhlasily s názorem, že je natolik závažný, aby byla loď přenesena z C+ hawkingovského prostoru, rozpoutala se bouřlivá debata – trvala několik mikrosekund – o tom, co dělat dál.
Otáčivá loď vypadala ve vzdáleném světle dvou hvězd nádherně, rudá a bílá záře se rozlévala po trupu dlouhém jeden kilometr a odrážela se od tří tisíc environmentálních buněk určených k přechovávání živých bytostí v hlubokém spánku, seskupených po třiceti na každém z otáčivých nábojů, které rotovaly tak rychle, že jejich ramena byla jako listy obrovského vějíře splývající do rozmazané skvrny, zatímco tři tisíce buněk vypadalo jako jediný třpytivý drahokam pableskující bílým a rudým světlem. Aeneané si loď přizpůsobili tak, že náboje otáčivých kol nebyly kolmé na trup lodi – prvních třicet ramen bylo nakloněno dozadu, zatímco druhý náboj nakláněl svá ramena dopředu, takže se environmentální buňky míjely v mikrosekundových intervalech a vytvářely tak obraz, kterým loď při plné rychlosti otáčení připomínala to, co naznačoval už její název – Šroubovice. Pozorovatel, který by se na loď díval ze vzdálenosti několika set kilometrů, by viděl něco, co vypadalo jako rotující Šroubovice lidské DNA, od níž se odráželo světlo dvou sluncí.
Všech pět umělých mozků se shodlo, že bude nejlepší zastavit otáčení buněk. Obrovské náboje nejdříve změnily orientaci, dokud se ze zářící Šroubovice nestala řada tří tisíc zpomalujících karbon-karbonových ramen, na jejichž koncích začaly být při snížené rychlosti viditelné ovoidy buněk. Pak se ramena zastavila, stáhla se k trupu lodi a buňky zapadly do prohlubní v trupu lodi jako vajíčka do přepravky.
Šroubovice, která už nepřipomínala své jméno, nýbrž dlouhý štíhlý šíp s velitelským centrem v zaoblené trojúhelníkovité přídi a Hawkingovým pohonem a většími fúzními motory na zádi, přetáhla přes buňky osm vrstev

ochranných obalů. Všechny umělé mozky hlasovaly pro to, aby loď zamířila klesající rychlostí k bílé hvězdě G8. V žádném ze systémů dvojhvězdy nehrozilo viditelné nebezpečí, ale rudý obr ve vzdálenějším systému vyvrhoval – přesně jak se od něho čekalo – značné množství prachu a hvězdné hmoty. Umělý mozek, který byl nejpyšnější na své navigační schopnosti, upozornil, že vstupní trajektorie ke hvězdě G8 by měla být vzhledem k mohutným heliosférickým rázovým vlnám vedena co nejblíže L1 Rocheova křivkového bodu a všech pět umělých mozků začalo pracovat na přístupové trase do systému G8, na níž by se loď vyhnula největším heliosférickým bouřím. S rádiovými rázovými vlnami bylo možné si snadno poradit dokonce i při použití omezovacího pole třetí třídy, ale s 684 300 lidskými dušemi na palubě, o něž bylo nutno pečovat, si žádný z umělých mozků nedovolil sebemenší riziko.
Další rozhodnutí bylo jednomyslné a nevyhnutelné. Vzledem k důvodům, které je vedly k odchýlení a zpomalení do systému G8. musejí probudit lidi. Saigjó, umělý mozek, který měl na starosti seznamy osob, rozpisy služeb a psychologické profily a který si dal tu námahu, že se osobně setkal a seznámil se všemi 684 300 muži, ženami a dětmi, po několika sekundách zkoumání seznamů rozhodl, že přivede do bdělého stavu devět osob.
Dem Lia se probudila bez oné otupělosti, jaká bývala obvyklá při použití zastaralých kryogenních jednotek. S pocitem svěžesti a odpočatosti se posadila ve své kóji, z jejíž stěny se vysunulo rameno s tradiční sklenicí pomerančové šťávy.
"Mimořádná událost?" zeptala se hlasem o nic více chraptivým nebo zastřeným než po zdravém nočním spánku.
"Nic, co by ohrožovalo loď nebo misi," řekl umělý mozek Saigjó. "Anomálie, která by nás mohla zajímat. Staré rádiové vysílání ze systému, který by mohl být zdrojem pro doplnění zásob. S funkcemi lodi a systémy důležitými pro zachování života nejsou žádné problémy. Všechno je v pořádku. Loď není v nebezpečí."
"Jak daleko jsme od posledního systému, který jsme zkoumali?" zeptala se Dem Lia, dopila šťávu a navlékla si kombinézu se smaragdově zeleným pruhem na levém rukávu. Pak si nasadila stejně ozdobený turban. Její lid tradičně nosil pouštní roucha, každé v barvě Amoietského spektra, již se ta která rodina rozhodla ctít, ale při cestování v otáčivé lodi, kde často vládla nulová gravitace, byla roucha velmi nepraktickým oděvem.
"Šest tisíc tři sta světelných let," odpověděl Saigjó.
Dem Lia přestala mrkat. "Kolik let od posledního probuzení?" otázala se tiše. "Kolik let celkového cestovního času lodi? Kolik let celkového časového dluhu cesty?"
"Devět let lodního času a sto dva roky časového dluhu od posledního probuzení," odpověděl Saigjó. "Celkový čas cesty třicet šest let. Celkový časový dluh v poměru k lidskému prostoru čtyři sta jeden rok, tři měsíce, jeden týden, pět dnů."
Dem Lia si promnula zátylek. "Kolik jsi nás probudil?"
"Devět."
Dem Lia přikývla, přestala marnit čas řečmi s umělým mozkem, ještě jednou se rozhlédla po více než dvou stech zapečetěných sarkofázích, v nichž pokračovali ve spánku její příbuzní a přátelé, a vykročila k hlavnímu lodnímu výtahu na velitelskou palubu, kde se už určitě schází zbývajících osm osob.
Aeneané splnili žádost lidu Amoietské Spektrální Šroubovice a postavili velitelskou palubu tak, aby vypadala jako můstek starodávné bitevní lodi nebo nějakého starozemského prehegirovského námořního plavidla. Podlaha byla orientována jedním směrem a Dem Lia cestou na velitelskou palubu s potěšením zaznamenala, že omezovací pole lodi udržuje stabilní jedno g. Vlastní můstek měl průměr asi dvacet pět metrů a kromě velitelských stanovišť pro různé specialisty zahrnoval i centrální stůl – kulatý, samozřejmě – u něhož se shromažďovali probuzení, upíjeli kávu a žertovali na obvyklé téma snů v kryogenickém spánku. Nad jejich hlavami se klenula polokoule tvořená obrovskými okny, jež umožňovala pohled do vesmíru: Dem Lia asi minutu hleděla na cizí uspořádání hvězd, na téměř nekonečně dlouhý trup Šroubovice, za nímž se ztlumen silnými filtry táhl do dálky osmi kilometrů ohnivý chvost – a samotný systém dvou hvězd, jedné malé bílé a druhé obrovské rudé. Okna samozřejmě nebyla skutečnými okny; holozáběry, které se na nich zobrazovaly, mohly být ve zlomku sekundy změněny, zvětšeny nebo vypnuty, ale v této chvíli byla iluze dokonalá.
Dem Lia obrátila pozornost k osmi lidem u stolu. Se všemi se setkala během dvouletého výcviku s Aeneany, ale žádnou z těchto osob neznala příliš dobře. Byli vybráni ze skupiny méně než tisíce lidí určených k možnému probuzení během letu. Zatímco se nad kávou vzájemně představovali, prohlédla si jejich barevné pásky. Čtyři muži, pět žen. Jedna z nich byla rovněž smaragdově zelená, což znamenalo, že Dem Lia nevěděla, jestli se velení ujme ona sama, nebo mladší žena. Samozřejmě, dohody bude každopádně dosaženo, ale vzhledem k tomu, že v básni i společnosti Amoietské Spektrální Šroubovice měla smaragdově zelená barva význam souznění s přírodou, schopnosti velet, porozumění technice a ochrany ohrožených forem života – a všech 684 300 amoietských cestovatelů se v této vzdálenosti od hranic lidského vesmíru dalo považovat za ohrožené formy života – předpokládalo se, že při mimořádném probuzení bude do čela skupiny zvolen některý ze zelených.
Kromě další zelené – mladé rusé ženy jménem Res Sandre – tam byli: muž s rudou páskou Patek Georg Dem Mio; mladá žena s bílou páskou jménem Den Soa, kterou Dem Lia znala z diplomatických simulací; muž s ebenovou páskou Jon Mikail Dem Alem; starší žena se žlutou páskou Oam Rai, která, jak si Dem Lia pamatovala, vynikala v ovládání systémů lodi; bělovlasý muž s modrou páskou Peter Dělen Dem Tae, jehož základním oborem byla psychologie; půvabná žena s fialovou páskou – bezpochyby vybraná kvůli astronomii – jménem Kem Loi; a muž s oranžovou páskou –zdravotník, s nímž Dem Lia už několikrát hovořila – Samel Ria Kem Ali, známý všem jako doktor Sam.
Jakmile se všichni představili, rozhostilo se ticho. Skupina se dívala okny na binární systém, jehož bílá hvězda G8 se téměř ztrácela v oslnivé záři chvostu Šroubovice.
Nakonec rudý Patek Georg řekl: "Tak dobře, lodi. Vysvětli nám to."
Ze všech reproduktorů zároveň se ozval Saigjóův hlas. "Právě jsme se chystali začít hledat světy podobné Zemi, když senzory projevily zájem o tento systém."

"Binární systém?" zeptala se fialová Kem Loi. "Určitě ne systém rudého obra?" Lidé Amoietské Spektrální Šroubovice měli naprosto jasnou představu o světě, jaký jim jejich loď měla nalézt – slunce G2, svět podobný Zemi nebo odpovídající přinejmenším stupni 9 na staré Solmevově stupnici, modré oceány, příjemné teploty – jinými slovy ráj. Měli k dispozici desítky tisíc světelných roků a tisíce let. S naprostou jistotou očekávali, že jej nakonec najdou.
"V systému rudého obra žádné planety nezůstaly," připustil umělý mozek Saigjó vlídně. "Odhadujeme, že to původně byla žlutobílá trpasličí hvězda G2…"
"Sol," zamumlal modrý Peter Dělen, který seděl po Dem Liině pravici.
"Ano," potvrdil Saigjó. "Velmi podobná slunci Staré Země. Odhadujeme, že asi před třemi a půl miliony standardních let začala být nestabilní v průběhu sekvence hoření vodíku, načež expandovala do fáze rudého obra a pohltila všechny planety, které se nacházely v jejím systému."
"Kolik AJ je průměr toho obra?" zeptala se Res Sandre, ta druhá zelená.
"Jedna celá tři," odpověděl Saigjó.
"A neexistují žádné vnější planety?" otázala se Kem Loi. Fialoví ve Šroubovici byli zaměřeni na komplikované struktury, šachy, složitější aspekty mezilidských vztahů a astronomii. "Mohli by tam být nějací plynoví obři nebo pusté planety, pokud expandoval jen o něco dále, než by byla oběžná dráha Staré Země nebo Hyperionu."
"Možná že ty vnější světy byly jen velmi malé planetoidy, které pak rozprášil stálý proud těžkých částic," navrhl Patek Georg, červený pragmatik.
"Možná se tam žádné světy vůbec nezformovaly," podotkla Den Soa, bílá diplomatka. Její hlas zněl smutně. "Alespoň nebyl při výbuchu slunce zničen žádný život."
"Saigjó," oslovila loď Dem Lia, "proč míříme k té bílé hvězdě? Můžeme vidět její charakteristiky, prosím?"
Nad stolem se objevily obrazy, grafy a sloupce údajů.
"Co je tohle?" zeptala se starší žlutá žena, Oam Rai.
"Vyvrženecký lesní prstenec," odpověděl Jon Mikail Dem Alem. "Taková dálka. Taková doba. A předběhne nás nějaká stará vyvrženecká hegirská semenná loď."
"Kam předběhne?" zeptala se druhá zelená, Res Sandre. "V tomhle systému nejsou žádné planety, že ne, Saigjó?"
"Nejsou, paní," souhlasil umělý mozek.
"Mysleli jste, že bychom si mohli doplnit zásoby v jejich lesním pásu?" otázala se Dem Lia. Měli v plánu vyhnout se na své dlouhé cestě z lidského vesmíru všem aeneanským, paxským nebo vyvrženeckým světům či državám.
"Tento orbitální lesní prstenec je výjimečně bohatý," řekl umělý mozek Saigjó, "ale hlavním důvodem toho, že jsme vás probudili a zamířili do systému, jsou nouzové signály, které v raném hegemonickém kódu vysílá někdo z prstence nebo z jeho blízkosti. Jsou velmi slabé, ale zachytili jsme je už ve vzdálenosti dvou set dvaceti osmi světelných let."
Všichni se odmlčeli. Šroubovice byla vypuštěna nějakých osmdesát let po aeneanském Sdíleném Okamžiku, zásadní události v dějinách lidstva, která pro většinu lidské rasy znamenala počátek nové epochy. Před Sdíleným Okamžikem vládla lidskému vesmíru po tři sta let paxská společnost ovládaná Církví. Tito Vyvrženci promeškali celou paxskou část dějin a patrně i tisíc let hegemonské historie, která předcházela Paxu. A k tomu všemu ještě časový dluh Šroubovice přidal další čtyři stovky let. Pokud byli tito Vyvrženci částí původních Hegirů ze Staré Země nebo ze starých Sousedních systémů v nejčasnějších dobách Hegemonie, je možné, že nejsou ve styku s lidskou rasou už patnáct set standardních let nebo i více.
"Zajímavé," prohodil Peter Dělen Dem Tae, jehož modrá páska sdělovala, že jeho vzdělání zahrnuje mimo jiné i hluboký ponor do psychologie a antropologie.
"Saigjó, přehraj ten nouzový signál, prosím," požádala Dem Lia.
Ozvala se změť statického praskotu, šumění a hvízdání spolu s něčím, co by mohla být dvě elektronicky přefiltrovaná slova. Přízvuk připomínal ranou hegemonickou síťovou angličtinu.
"Co se tam říká?" zeptala se Dem Lia. "Nedokážu to rozeznat."
"Pomozte nám," odpověděl Saigjó. Hlas umělého mozku byl lehce zabarven asijským přízvukem a obvykle zněl mírně pobaveně, ale nyní byl jeho tón vážný.
Každý z devíti lidí u stolu se mlčky rozhlédl po ostatních. Jejich záměrem bylo opustit lidský a polidský aeneanský vesmír a dovolit svému lidu, kultuře Amoietské Spektrální Šroubovice, jít za svými vlastními cíli, nalézt vlastní osud, aniž by jim do něj zasahovali Aeneané. Ale Vyvrženci byli jen další větví lidského kmene, jež se pokoušela kráčet ve svém vývoji cestou přizpůsobování se vesmíru. Spolu s nimi putovali i jejich templářští spojenci, kteří využívali svých genetických tajemství k zakládání a pěstování orbitálních lesních prstenců a dokonce hvězdostromových sfér zcela obklopujících jejich slunce.
"Kolik Vyvrženců žije podle tvého odhadu na tomto orbitálním lesním prstenci?" zeptala se Den Soa, která se svým bílým výcvikem bude patrně jejich diplomatem, jestliže a pokud vůbec naváží kontakt.
"Sedm set milionů na třicetistupňové výseči, kterou můžeme z této strany slunce pozorovat," informoval umělý mozek. "Jsou-li rovnoměrně rozptýleni po celém prstenci, můžeme jejich počet odhadnout na několik miliard."
"Nějaké známky přítomnosti Akerataeliů nebo Zeplenů?" otázal se Patek Georg. Všechny velké lesní prstence a hvězdostromové sféry byly výsledkem spolupráce těchto dvou cizích ras, které během pádu Hegemonie spojily své síly s Vyvrženci a templáři.
"Žádné," řekl Saigjó. "Ale ve středním okně se na prstenec můžete sami podívat. Jsme od něj stále vzdáleni třiašedesát AJ… tohle je desetitisícinásobné zvětšení." Všichni se otočili k prostřednímu oknu, za nímž se prstenec zdál být jen několik tisíc kilometrů daleko. Zřetelně viděli zelené listy, hnědé a žluté větve i hlavní kmen, který se vinul dál mimo jejich dohled. Za ním zářila hvězda G8.
"Vypadá špatně," poznamenala Dem Lia.

"Tohle je ta anomálie, která přidala nouzovému signálu na naléhavosti a přiměla nás probudit vás ze spánku," Saigjóův hlas zněl opět lehce pobaveně. "Tento orbitální lesní prstenec není vyvrženecké ani templářské biokonstrukce."
Doktor Samel Ria Kem Ali tiše hvízdl. "Lesní prstenec vypěstovaný cizí rasou. Ale žijí na něm Vyvrženci lidského původu."
"A ještě něco jsme objevili, když jsme vstoupili do tohoto systému," dodal Saigjó. Levé okno se náhle zaplnilo obrazem stroje – vesmírného plavidla – tak obrovského a neohrabaného, že se téměř vymykal popisu. U dolního okraje okna se objevil obrys Šroubovice, aby mohli porovnat velikost. Šroubovice měřila kilometr. Základna tohoto druhého vesmírného plavidla byla více než tisíckrát delší. Monstrum bylo obrovité a široké, hrbolaté a šeredné, uhlově černé a hmyzovité; spojovaly se v něm nejošklivější rysy organického a technického vývoje. V jeho středu se nacházelo něco, co vypadalo jako tlama s ocelovými zuby, temný otvor lemovaný zdárilivě bezpočetnými řadami čelistí, trhacích čepelí a ostrých rotorů.
"Vypadá jako Boží bitva," řekl Patek Georg Dem Mio. Chladnou ironii jeho slov lehce narušovalo sotva postřehnutelné rozechvění hlasu.
"Boží bitva tak na můj zadek," zamumlal Jon Mikail Dem Alem tiše. Jako ebenový měl na starosti systémy důležité pro udržení života. Kdysi pečoval o rozlehlé farmy na Vitus-Gray-Balianu B. "Tohle je mlátička rovnou z pekla."
"Kde se to nachází?" začala se ptát Dem Lia, ale Saigjó už umístil do okna holosnímek: zobrazoval jejich dráhu vzhledem k lesnímu prstenci. Obludná loď přilétala z místa nad ekliptikou, byla nějakých osmadvacet AJ před nimi, rychle zpomalovala, i když ne tak prudce jako Šroubovice, a mířila přímo k vyvrženeckému lesnímu prstenci. Vypočítaná dráha byla jasná – při svém současném stupni zpomalování dorazí stroj k prstenci za devět standardních dnů.
"Tohle může být příčinou jejich volání o pomoc," usoudila věcně druhá zelená, Res Sandre.
"Kdyby se něco takového řítilo na mě v mém světě, ječela bych tak hlasitě, že byste mě slyšeli ve vzdálenosti dvou set dvaceti osmi světelných let i bez rádia," poznamenala mladá bílá Den Soa.
"Jestliže jsme ten signál zachytili ve vzdálenosti dvě stě dvacet osm světelných let," zamračil se Patek Georg, "znamená to, že se ta věc buď přibližuje k systému velice pomalu, nebo…"
"Už tu byla dříve," dopověděla Dem Lia. Nařídila umělému mozku, aby zatemnil okna a nechal je o samotě. "Rozdělíme úkoly, povinnosti, priority a učiníme prvotní rozhodnutí?" zeptala se tiše.
Ostatní vážně přikývli.
Cizinec, někdo mimo kulturu Spektrální Šroubovice, by těžko chápal to, co následovalo v příštích pěti minutách. Během dvou minut bylo dosaženo naprosté shody, ale jen malá část diskuse probíhala prostřednictvím řeči. Kombinace gest, výrazů, krátkých frází a tichých přikývnutí, která se vyvinula během čtyř staletí trvání kultury nucené činit rozhodnutí na základě dohody, zde fungovala dokonale. Rodiče a prarodiče těchto mužů a žen znali důležitost velitelských struktur a disciplíny – půl milionu jejich lidí zahynulo v krátké, ale strašlivé válce s pozůstatky Paxu na Vitus-Gray-Balianu B a dalších sto tisíc, když asi o třicet let později prchající paxští vandalové napadli jejich systém, aby tam rabovali. Ale byli rozhodnuti zvolit si své vedení dohodou a pak stejným způsobem učinit tolik rozhodnutí, kolik bylo možné.
V oněch prvních dvou minutách byly rozděleny úkoly a upřesněny povinnosti.
Velení bylo svěřeno Dem Lii. Pokud by to bylo nezbytné, mohla sama přehlasovat dohodu ostatních. Druhá zelená, Res Sandre, dala přednost sledování pohonů a strojů. Měla také spolupracovat s málomluvným umělým mozkem jménem Bašo na využití času stráveného mimo hawkingovský prostor k získání nových zásob.
Nikoho nepřekvapilo, že muž s červenou páskou Patek Georg přijal post bezpečnostního důstojníka – a to jak ve vztahu k hrozivé výzbroji lodi, tak během případného kontaktu s Vyvrženci. Pouze Dem Lia mohla vetovat jeho rozhodnutí použít lodní zbraně.
Mladá žena s bílou páskou, Den Soa, měla vést komunikaci a diplomacii, ale požádala, aby se o tuto zodpovědnost mohla podělit s Peterem Děleném Dem Taem, a on souhlasil. Peterovo studium psychologie zahrnovalo také teoretickou exobiopsychologii.
Doktor Sam dostal na starost péči o zdraví všech na palubě a také měl pozorovat biologický vývoj Vyvrženců a templářů, pokud by došlo k setkání.
Muž s ebenovou páskou, Jon Mikail Dem Alem, převzal řízení systémů potřebných k životu, a to jak výkonných, tak kontrolních, s čímž mu měl pomáhat příslušný umělý mozek, ale k jeho úkolům patřilo také vytvořit patřičné prostředí, kdyby na palubě lodi došlo k setkání s Vyvrženci.
Oam Rai, nejstarší ze všech devíti probuzených a lodní šachová mistryně, souhlasila, že bude koordinovat činnost hlavních lodních systémů a také radit Dem Lii při vývoji událostí.
Astronomka Kem Loi přijala zodpovědnost za dálkové pozorování, ale bylo na ní vidět, že dychtí využít volného času ke studiu systému dvojhvězdy. "Všiml si někdo, jakého starého přítele naše bílá hvězda připomíná?" zeptala se.
"Tau Ceti," odpověděla Res Sandre bez zaváhání.
Kem Loi přikývla. "A v umístění lesního prstence spatřujeme anomálii."
Všichni přikývli. Vyvrženci dávali přednost hvězdám typu G2, kde mohli pěstovat své orbitální lesy ve vzdálenosti přibližně jedné AJ od slunce. Tento prstenec obepínal svou hvězdu ve vzdálenosti pouhé 0.36 AJ.
"Skoro stejná vzdálenost, v jaké obíhá okolo svého slunce Tau Ceti Centrum," utrousil Patek Georg. TC2, jak je všichni znali více než tisíc let, kdysi bylo centrálním světem a hlavní planetou Hegemonie. Za vlády Paxu se na ně zapomnělo, dokud se kardinál Církve na tomto světě nepokusil v posledních dnech Paxu svrhnout obleženého papeže. Většina obnovených měst tehdy lehla popelem. Když osm let po oné válce opouštěla Šroubovice lidský vesmír, osidlovali Aeneané staré vládní centrum, obnovovali krásné klasické budovy a doslova obraceli zpustošenou krajinu v ráj. Pro Aeneany.
Úkoly byly rozdány a přijaty a skupina se pustila do diskuse nad tím, mají-li probudit ze spánku i své rodinné

příslušníky. Vzhledem k tomu, že manželství příslušníků Spektrální Šroubovice se skládala ze tří členů – buď jednoho muže a dvou žen, nebo naopak – a většina z nich měla na palubě i děti, byla to komplikovaná otázka. Jon Mikail se zmínil o možných zdravotních potížích – které byly minimální – ale všichni se shodli na tom, že i kdyby byly jejich rodiny probuzeny pouze jako pasažéři, zkomplikovalo by to rozhodování. Nakonec dospěli k názoru, že je raději ponechají ve spánku s výjimkou manžela a manželky Den Soi. Mladá diplomatka přiznala, že by se bez svých milovaných cítila nejistá, a skupina její prosbě vyhověla s jemně naznačenou podmínkou, že probuzení budou vpuštěni na velitelskou palubu pouze v případě, že k tomu bude naléhavý důvod. Den Soa okamžitě souhlasila. Byl povolán Saigjó, aby ihned začal budit Den Soin pár. Děti neměli.
Pak už se soustředili na nejdůležitější téma.
"Máme se vůbec přiblížit k prstenci a zaplést se do problémů těchto Vyvrženců?" zeptal se Patek Georg. "Připustíme-li, že jejich nouzový signál stále platí."
"Vysílají pořád na starých vlnových délkách," řekla Den Soa, která nahlížela do komunikačního systému lodi. Mladá žena s plavými vlasy pozorovala něco ve svém virtuálním vidění. "A ten monstrózní stroj pořád míří k nim."
"Ale nesmíme zapomínat," vmísil se muž s rudou páskou, "že naším cílem je vyhnout se cestou ze známého vesmíru všem lidským sídlištím, z nichž by nám mohly hrozit problémy."
Res Sandre, zelená, která nyní měla na starosti všechny stroje, se usmála. "Myslím, že jsme přijali obecný plán vyhnout se Paxu, Vyvržencům nebo Aeneanům, aniž bychom uvážili, že se můžeme s lidmi – nebo potomky lidí – setkat nějakých osm tisíc světelných let za hranicemi známého vesmíru."
"Ale stejně to pořád představuje problémy pro všechny," trval na svém Patek Georg.
Všichni pochopili skutečný význam slov bezpečnostního důstojníka. Ve Spektrální Šroubovici se rudí vyznačovali osobní odvahou, politickým přesvědčením a vášní pro umění, ale byli zároveň důkladně vycvičeni v soucitu se všemi živými tvory. Ostatní věděli, že když říká, že kontakt může znamenat problémy "pro všechny", myslí tím nejen 684 291 spících duší na palubě, ale také samotné Vyvržence a templáře. Tito sirotci Staré Země, větev samostatně se vyvíjejícího lidského rodu, byli už nejméně tisíciletí a možná i o mnoho déle odříznuti od historie lidstva. Dokonce i nejkratší setkání by mohlo způsobit problémy i vyvrženecké kultuře.
"Poletíme tam a uvidíme, jestli jim můžeme být v něčem nápomocni… a zároveň doplníme zásoby, pokud to bude možné," řekla Dem Lia přátelským, ale rozhodným tónem. "Saigjó, jak dlouho nám bude trvat, při nejvyšší hodnotě zpomalení bez narušení vnitřních ochranných polí, než dorazíme na místo setkání asi pět tisíc kilometrů od lesního prstence?"
"Třicet sedm hodin," odpověděl umělý mozek.
"Takže se tam dostaneme sedm dnů a kousek před tou šerednou mašinou," řekla Oam Rai.
"K čertu," zabručel doktor Sam, "ta mašina může být něco, co si vybudovali sami Vyvrženci, aby je to převáželo skrz heliosférická rázová pole do systému rudého obra. Něco jako hodně ošklivá tramvaj."
"To si nemyslím," namítla mladá Den Soa, které unikl jeho ironický tón.
"No, Vyvrženci si nás už všimli," řekl Patek Georg, který už se také napojil na své systémy. "Saigjó, nahoď nám zase okna, prosím. Stejné zvětšení jako předtím."
Místnost se náhle naplnila září hvězd, sluncí a odraženým světlem propleteného orbitálního lesního prstence, který vypadal jako Jackův obří fazolový stonek, jenž se stáčí kolem jasné bílé hvězdy. Ale na scenérii přibylo ještě něco.
"Tohle je skutečný čas?" zašeptala Dem Lia.
"Ano," odpověděl Saigjó. "Vyvrženci patrně zpozorovali náš fúzní chvost, když jsme vstupovali do systému. A teď nás přicházejí přivítat."
Od lesního prstence se odpoutaly tisíce – desítky tisíc – mihotavých proužků světla a jako zářivé světlušky nebo pavučinky babího léta se pohybovaly pryč od spleti obrovských listů, kůry a atmosféry. Tisíce ohnivých jisker mířily ven ze systému, ke Šroubovici.
"Mohl bys to prosím ještě trochu zvětšit?" Dem Lia mluvila k Saigjóovi, ale Kem Loi to udělala za něj.
Motýli světla. Sto, dvě stě, pět set kilometrů dlouhá křídla zachytávala sluneční vítr a byla unášena po čarách magnetických polí, vyzařovaných malým jasným sluncem. Ale ne, nikoli desítky tisíc okřídlených andělů nebo démonů světla, nýbrž stovky tisíc. Minimálně stovky tisíc.
"Doufejme, že mají přátelské úmysly," řekl Patek Georg.
"Doufejme, že s nimi budeme schopni komunikovat," zašeptala mladá Den Soa. "Chci říct… během těch patnácti set let mohli svůj vývoj nasměrovat kamkoli."
Dem Lia položila ruku na stůl; sice lehce, ale tak, aby ji všichni slyšeli. "Navrhuji, abychom na chvíli přestali spekulovat a doufat a připravili se na setkání za…" Odmlčela se.
"Dvacet sedm hodin, osm minut, pokud budou Vyvrženci udržovat stejnou rychlost a směr," doplnil ji Saigjó.
"Res Sandre," požádala Dem Lia tiše, "co kdybys spolu s mozkem zodpovědným za pohonné systémy začala pracovat na tom, aby poslední fáze našeho zpomalování byla natolik bezpečná, abychom nespálili několik desítek tisíc těchto Vyvržen ců na uhel. To by byla dost nešťastná předehra k diplomatickému kontaktu."
"Ale pokud opravdu přicházejí jako nepřátelé," podotkl Patek Georg, "je fúzní pohon jednou z našich nejúčinnějších zbraní proti…"
Dem Lia ho přerušila. Její hlas zněl vlídně, ale nepřipouštěl odpor. "Nechci slyšet žádné řeči o válce s těmito Vyvrženci, dokud nebude jasné, co vlastně chtějí. Pateku, můžeš uvést do pohotovosti všechny obranné systémy lodi, ale o útočné akci nebudeme v této skupině diskutovat, dokud si o tom nepromluvíme my dva mezi čtyřma očima."
Patek Georg přikývl.
"Ještě nějaké otázky nebo připomínky?" zeptala se Dem Lia. Nebyly žádné.

Devět lidí vstalo od stolu a rozešlo se po své práci.
O většinou probdělých čtyřiadvacet hodin později stála Dem Lia sama a velká jako bůh v systému bílé hvězdy, jež jí zářila jen několik yardů za ramenem. Propletený stromový svět byl tak blízko, že kdyby natáhla ruku, mohla by se ho dotknout, vzít ho do dlaně jako věneček z květin, zatímco v úrovni hrudi se jí třpytily statisíce světelných křídel mířících ke Šroubovici, jejíž ohnivý ohon se ztrácel v temnotě. Dem Lia stála v nicotě, nohama pevně spočívala v černém prostoru, lesní prstenec se jí vznášel přibližně v úrovni pasu, shluky hvězd a mlhavé galaxie se rozprostíraly nad ní, kolem ní i pod ní.
Najednou se k ní připojil Saigjó. Mnich z desátého století zaujal svou obvyklou virreální pózu: se zkříženýma nohama se vznášel těsně nad rovinou ekliptiky v uctivé vzdálenosti několika yardů od Dem Lii. Byl do pasu nahý a bosý a jeho vypouklé břicho přispívalo k blahobytnému dojmu, který mu vyzařoval z kulatého obličeje, přimhouřených očí a ruměných tváří.
"Vyvržení létají tak krásně na svých slunečních křídlech," zamumlala Dem Lia.
Saigjó přikývl. "Ale všimla sis, že ve skutečnosti kloužou po rázových vlnách podél čar magnetických polí? To jim dodává tu ohromující rychlost."
"Bylo mi to řečeno, ale sama to nevidím," odpověděla Dem Lia. "Mohl bys…?"
Sluneční soustava, v níž se nacházeli, se náhle změnila v bludiště čar magnetických polí, které proudily od bílé hvězdy G8, zpočátku se zaktivovaly, ale pak se narovnaly, takže byly přímé a rovnoměrně rozvrstvené jako soustava laserových paprsků. Tento složitý vzor čar magnetických polí byl zobrazen rudě. Modré linie označovaly nespočetné dráhy paprsků kosmického záření, jež plynuly do systému z celé galaxie, spojovaly se s čarami magnetických polí a pokoušely se prorazit si jimi cestu, jako se losos probíjí proti proudu, aby nakladl jikry v břiše bílé hvězdy. Dem Lia si všimla, že čáry magnetických polí vystupující ze severního i jižního pólu hvězdy tvoří smyčky a navzájem se proplétají, takže odrážejí ještě více kosmických vln, které by jinak mohly bez překážek putovat k jemným čarám polárních polí, Dem Lia změnila metaforu a představila si spermii, která se probojovává k zářícímu vajíčku, ale je odrážena divokým slunečním větrem a nárazy magnetických vln, odmrštbvána rázovými vlnami, jež šlehají podél čar polí, jako by někdo brnkal na drát nebo práskal bičem.
"Vypadá to pěkně bouřlivě," poznamenala Dem Lia, když viděla letovou dráhu, po níž nyní tolik Vyvržených klouzalo a bylo unášeno čely nárazových vln iontů, magnetických polí a kosmických paprsků, a udržovalo směr křídly vytvořenými ze zářících energií silových polí, do nichž se opíral sluneční vítr, který vanul podél čar magnetických polí nejprve kupředu a pak zpět a nakonec hnal rázové vlny opět kupředu, když jeho rychlejší poryvy dostihly pomalejší vlny před nimi a vytvořily tak přechodná cunami, která se valila směrem ven ze systému a pak se přelévala zpět jako těžké příbojové vlny zaplavující rozžhavenou pláž bílého slunce.
Vyvržení tento zmatek rudých čar magnetických polí, žlutých čar iontů, modrých čar kosmických paprsků a měňavé spektrum rázových vln zvládali se zdánlivou snadností. Dem Lia se podívala na místo, kde se kypící heliosféra rudého obra setkávala s divokou heliosférou jasné hvězdy G8, a uviděla bouři barev a světel, která jí připomínala fosforeskující oceán všech možných odstínů, jenž se rozbíjí o stejně barevný a silný kontinent vřící energie. Drsné místo.
"Vraťme se k normálnímu zobrazení," řekla Dem Lia a vzápětí se opět objevily hvězdy a lesní prstenec a Vyvržení s mihotavými křídly a zpomalující Šroubovice – poslední dvě položky v takovém zvětšení, aby je bylo dobře vidět.
"Saigjó," požádala Dem Lia, "zavolej sem, prosím, všechny ostatní umělé mozky."
Usměvavý mnich povytáhl tenké obočí. "Všechny najednou?"
"Ano."
Objevili se brzy, ale ne hned; vynořovali se do virtuální přítomnosti jeden po druhém.
Nejdřív přišla paní Murasaki. Byla dokonce ještě menší než drobná Dem Lia a oblečená do kimona z doby před třemi tisíci let, z jehož nádhery se v úřadující velitelce zatajil dech. Jakou krásu považovali na Staré Zemi za samozřejmost, pomyslela si Dem Lia. Paní Murasaki se zdvořile uklonila a zasunula ruce do rukávů svého skvostného roucha. Z její téměř na bílo nalíčené tváře vystupovaly ostře rudé rty a černě olemované oči a na hlavě měla z dlouhých, leskle černých vlasů vybudován tak složitý účes, že si Dem Lia – která většinu života chodila nakrátko ostříhaná – vůbec nedokázala všechno to česání, splétání, sponkování a tvarování představit.
O sekundu později sebevědomě vstoupil do prázdného místa na druhé straně virtuální Šroubovice Ikkjú. Tento umělý mozek si zvolil podobu dávno mrtvého zenového básníka: Ikkjú vypadal na sedmdesát let, byl vyšší než většina Japonců, úplně holohlavý, na čele měl starostlivé vrásky a kolem jiskrných očí vějířky smíchu. Dem Lia ještě před začátkem letu prozkoumala lodní historické záznamy, aby se o mnichovi, básníkovi, hudebníkovi a kaligrafovi z patnáctého století dozvěděla víc; vyplynulo z nich, že když skutečný historický Ikkjú dosáhl sedmdesátky, zamiloval se do slepé zpěvačky, která byla o celých čtyřicet let mladší, a způsobil poprask mezi mladšími mnichy, protože si svou milenku přivedl do kláštera, aby tam s ním žila. Dem Lia měla Ddcjúa ráda.
Poté se dostavil Bašo.
Velký mistr haiku se rozhodl vypadat jako prostý japonský rolník ze sedmnáctého století. Na hlavě měl kuželovitý slaměný klobouk a na nohou dřeváky. Dokonce se zdálo, že má i za nehty hlínu.
Nakonec do kruhu plavně vstoupil Rjókan. Byl oblečen v nádherně modrém kimonu se zlatým lemováním. Dlouhé vlasy měl stažené do ohonu.
"Svolala jsem vás sem vzhledem ke složité povaze našeho setkání s Vyvrženci," řekla Dem Lia pevně. "Z palubního deníku jsem vyčetla, že jeden z vás nesouhlasil s opuštěním hawkingovského prostoru a odpovědí na toto volání o pomoc."
"Já jsem to byl," ozval se Bašo. Hovořil moderní post-paxovskou angličtinou, ale jeho hrdelní hlas zněl drsně a temně jako hřmění samuraje.

"Proč?" zeptala se Dem Lia.
Bašo mávl štíhlou paží. "Naprogramované priority, na nichž jsme se shodli, nezahrnují tuto zvláštní událost. Cítil jsem, že zde hrozí příliš velké nebezpečí a kyne příliš málo prospěchu pro cíl naší mise, jímž je nalezení nového světa, který bychom mohli osídlit."
Dem Lia pokynula rukou k roji Vyvržených, který se blížil k lodi. Teď už se nacházeli jen několik tisíc kilometrů daleko. Na starých rádiových vlnových délkách už celý standardní den vysílali, že přicházejí v míru. "Pořád máš pocit, že je to příliš riskantní?" otázala se vysokého umělého mozku.
"Ano," odpověděl Bašo.
Dem Lia přikývla a lehce se zamračila. Vždycky bylo znepokojivé, když se umělé mozky neshodly na řešení důležitého problému, ale právě proto jim Aeneané po zhroucení Technojádra ponechali autonomii. A proto jich také na hlasování bylo pět.
"Vy ostatní očividně považujete riziko za přijatelné?"
Paní Murasaki jí odpověděla tichým ostýchavým hlasem, skoro šepotem: "Viděli jsme zde vynikající příležitost doplnit zásoby vody a potravin, a co se týká kulturních důsledků, je spíše na vás, abyste je zvážili a jednali, než na nás, abychom o nich rozhodovali. Samozřejmě, před vynořením z hawkingovského prostoru jsme ještě nevěděli o přítomnosti onoho obrovského plavidla v tomto systému. To by patrně ovlivnilo naše rozhodnutí."
"Toto je lidsko-vyvržanecká kultura téměř jistě doprovázená početnou templářskou populací, která nemohla mít kontakt s lidským vesmírem od raných hegemonických dnů, a možná ani to ne," řekl Ikkjú nadšeně. "Toto může být nejvzdálenější výspa starodávné Hegiry. Celého lidstva. Skvělá příležitost ke studiu."
Dem Lia netrpělivě přikývla. "Během několika hodin dojde ke kontaktu. Slyšeli jste rádiové vysílání – tvrdí, že si přejí nás pozdravit a promluvit si, a my jsme jim zdvořile odpověděli. Naše dialekty nejsou tak rozdílné, aby si s nimi komlogy při rozhovoru tváří v tvář neporadily. Ale jak máme vědět, že opravdu přicházejí v míru?"
Rjókan si odkašlal. "Měli bychom mít na paměti, že více než tisíc let byly vyvolávány takzvané Války s Vyvrženci – nejprve Hegemonií a pak Paxem. Původní vyvržanecká vesmírná sídliště byla pokojnými místy a tato nejvzdálenější kolonie nebyla tímto konfliktem nijak dotčena."
Saigjó se zahihňal ze svého pohodlného posezu na ničem. "A také bychom měli mít na paměti, že během dosavadních válek Paxu s Vyvrženci se tito mírumilovní lidé přizpůsobení životu v kosmu naučili stavět a používat fúzní hyperprostorové lodě, upravené válečné lodě s hawkingovským pohonem, plazmové zbraně a dokonce i ukořistěné paxské zbraně s Gideonovým systémem." Mávl nahou paží. "Prohlédli jsme si všechny tyto blížící se Vyvržence a nikdo z nich nemá žádnou zbraň – ani dřevěné kopí."
Dem Lia přikývla. "Kem Loi mi ukázala astronomické doklady; naznačují, že jejich připoutaná semenná loď byla odtržena od prstence hned někdy na začátku – možná pouze několik let nebo měsíců potom, co dorazili. V tomto systému nejsou asteroidy a Oortův oblak se nachází daleko mimo jejich dosah. Dá se usuzovat, že nemají ani kovy, ani průmyslové kapacity."
"Paní," řekl Bašo se starostlivým výrazem ve tváři, "jak to můžeme vědět? Vyvrženci upravili svá těla tak, že mohou ze silových polí vytvářet křídla o rozpětí stovek kilometrů. Pokud se přiblíží k lodi na dostatečnou vzdálenost, mohli by teoreticky použít kombinovaný plazmový efekt těchto křídel, aby se pokusili prorazit ochranné pole a zaútočit na loď."
"Ubiti k smrti andělskými křídly," pronesla Dem Lia tiše. "Ironický způsob smrti."
Umělé mozky mlčely.
"Kdo pracuje přímo s Patekem Georgem Dem Miem na strategiích obrany?" zeptala se Dem Lia do ticha.
"Já," odpověděl Rjókan.
Dem Lia to věděla, ale přesto si pomyslela: Díky Bohu, že to není Bašo. Patek Georg byl sám dost paranoidní na spolupráci člověka s umělým mozkem v tomto oboru.
"Jaká budou Patekova doporučení, až se za několik minut my lidé setkáme?" zeptala se Dem Lia bez jakýchkoli ohledů Rjókana.
Umělý mozek zaváhal jen na sotva postřehnutelný okamžik. Umělé mozky chápaly jak diskrétnost a loajalitu k osobě, s níž spolupracovaly v jejím oboru, tak právo zvoleného velitele lodi na veškeré informace.
"Patek Georg se chystá doporučit rozšíření vnějšího ochranného pole třídy dvacet na vzdálenost sta kilometrů od lodi," referoval Rjókan měkce. "Všechny energetické zbraně mají být v pohotovosti a zaměřeny na tři sta devět tisíc dvě stě pět blížících se Vyvržených."
Dem Lia nepatrně povytáhla obočí. "A jak dlouho by našim systémům trvalo zneškodnit tři sta tisíc takových cílů?" otázala se tiše.
"Dvě celé šest desetin sekundy," odpověděl Rjókan.
Dem Lia zavrtěla hlavou. "Rjókane, řekni Patekovi, že jsme spolu hovořili a že chci ochranné pole ne sto kilometrů od lodi, ale jen jeden. Může být třídy dvacet – Vyvržení vidí jeho sílu a to je dobře. Ale zbraňové systémy lodi nebudou v této chvíli mířit na Vyvržence. Bezpochyby vidí i naše zaměřovací snímače. Rjókane, ty a Patek můžete provést tolik bojových simulací, kolik budete považovat za potřebné pro naši bezpečnost, ale nezapínejte energetické zbraně a nezaměřujte je, pokud k tomu sama nedám rozkaz."
Rjókan se uklonil. Bašo zašoupal virtuálními dřeváky, ale neřekl nic.
Paní Murasaki skryla spodní polovinu tváře za rozevřeným vějířem. "Důvěřuješ," špitla tiše.
Dem Lia se neusmála. "Ne úplně. Nikdy ne úplně. Rjókane, chci, abyste s Patekem Georgem nastavili systém ochranného pole tak, že když se byť jen jeden Vyvržený pokusí prorazit toto pole plazmovým paprskem ze svých solárních křídel, zesílí pole na třídu pětatřicet a okamžitě se rozšíří na pět set kilometrů."
Rjókan přikývl. Lkkjú se slabě usmál a řekl: "To bude pro spoustu Vyvržených velmi rychlý let, paní. Jejich osobní

energetické systémy možná při takovém nárazu nebudou schopny zachovat podmínky k přežití a je jisté, že budou moci zpomalit, až když urazí nejméně polovinu AJ."
Dem Lia přikývla. "To je jejich problém. Ale já si nemyslím, že k něčemu takovému dojde. Děkuji vám za rozhovor."
Všech šest lidských postav se rozplynulo.
Setkání bylo klidné a účelné.
První otázka, kterou o dvacet hodin dříve poslali Vyvrženci rádiem na Šroubovici, zněla: "Jste Pax?"
To Dem Liu a ostatní zprvu překvapilo. Předpokládali, že tito lidé ztratili kontakt s lidským vesmírem dávno před vznikem Paxu. Pak ebenový Jon Mikail Dem Alem prohodil: "Sdílený Okamžik. Musel to být Sdílený Okamžik."
Všech devět se po sobě mlčky podívalo. Všichni věděli, že Aenein "Sdílený Okamžik" během jejího mučení a zavraždění Paxem a Technojádrem sdílely všechny lidské bytosti v celém lidském vesmíru – celostní ozva Prázdnotou, jež svazuje, která přenesla myšlenky, vzpomínky a vědomosti umírající mladé ženy vlákny kvantové látky kosmem rezonujícím vcítěním, nakrátko spojila všechny, kdo pocházeli z lidského druhu ze Staré Země. Ale tady? Tolik tisíc světelných let daleko?
Dem Lia si náhle uvědomila, jak hloupá je to myšlenka. Aenein Sdílený Okamžik z doby před téměř pěti sty lety se musel šířit kvantovou látkou Prázdnoty, jež svazuje, dotknout se ras a kultur tak vzdálených, že byly nedostupné technologiemi lidského cestování nebo komunikace, a dodat první sebevědomý lidský hlas k hovoru vedenému už téměř dvě miliardy let mezi rozumnými a citlivými druhy. Většina těchto druhů už dávno vyhynula nebo se vývojem vzdálila své původní formě, vysvětlili Dem Lii Aenenané, ale jejich vzpomínky stále přetrvávaly v Prázdnotě, jež svazuje.
Vyvrženci samozřejmě zakusili Sdílený Okamžik před pěti sty lety stejně jako všichni ostatní.
"Ne, nejsme Pax," odpověděla Šroubovice více než třem stům tisíc Vyvrženců. "Pax byl v podstatě zničen před čtyřmi sty standardními lety."
"Máte na palubě Aeneiny následovníky?" přišla další otázka.
Dem Lia a ostatní si povzdechli. Možná, že tito Vyvrženci zoufale čekají na aeneanského vyslance, proroka, někoho, kdo jim přinese svátost Aeneiny DNA, aby se také mohli stát Aeneany.
"Ne," odvysílala Šroubovice. "Žádné Aeneiny následovníky." Pak se jim pokusili vysvětlit Amoietskou Spektrální Šroubovici a jak jim Aeneané pomohli vybudovat a připravit tuto loď na jejich dlouhou cestu.
Po nějaké chvíli ticha se Vyvrženci zeptali: "Je na palubě někdo, kdo se setkal s Aeneou nebo jejím milencem Raulem Endymionem?"
Devět osob se opět po sobě bezvýrazně podívalo. Saigjó, který seděl se zkříženýma nohama na podlaze opodál jejich poradního stolu, promluvil. "Nikdo na palubě se nesetkal s Aeneou," řekl tiše. "Z rodiny Spektra, která na Vitus-Gray-Balianu B ukryla Raula Endymiona a pomáhala mu, když byl nemocný, byli dva manželští partneři zabiti v tamější válce s Paxem – jedna z matek, Dem Ria, a biologický otec, Alem Mikail Dem Alem. Jejich syn z této trojice –chlapec jménem Bin Ria Dem Loa Alem – také zahynul při paxském bombardování. Alem Mikailova dcera z předchozí manželské trojice byla pohřešována a prohlášena za mrtvou. Přeživší žena z trojice, Dem Loa, přijala svátost a stala se Aeneankou jen několik týdnů po Sdíleném Okamžiku. Přenesla se pryč z Vitus-Gray-Balianu B a nikdy se nevrátila."
Dem Lia a ostatní čekali, protože věděli, že by umělý mozek nezašel do takových podrobností, kdyby neexistovalo pokračování.
Saigjó přikývl. "Ukázalo se, že její mladá dcera, Ces Ambre, údajně zabitá při paxském masakru civilistů Spektrální Šroubovice na základně Bombasino, byla společně s více než tisícem dětí a mladých lidí odvezena z planety. Měli být vychováni na posledním Paxy ovládaném světě St. Theresa a znovu se narodit jako paxští křesťané. Ces Ambre dostala kruciform a žila tam pod dohledem náboženských stráží devět let, než byla planeta osvobozena Aeneany, a Dem Loa zjistila, že její dcera je stále naživu."
"Shledaly se?" zeptala se mladá Den Soa, půvabná diplomatka. V očích se jí třpytily slzy. "Zbavila se Ces Ambre kruciformu?"
"Shledaly se," řekl Saigjó. "Dem Loa se tam přenesla hned, jakmile se dozvěděla, že její dcera žije. Ces Ambre si nechala Aeneany odstranit kruciform, ale oznámila, že nepřijme od své nevlastní matky svátost Aeneiny DNA, aby se sama stala Aeneankou. Její záznamy říkají, že se chtěla vrátit na Vitus-Gray-Balianus B, aby viděla pozůstatky kultury, z níž byla unesena. Žila tam pak a pracovala jako učitelka téměř šedesát standardních let. Přijala modrou pásku své dřívější rodiny."
"Trpěla kruciformem a rozhodla se, že se nestane Aeneankou," zamumlala astronomka Kem Loi, jako kdyby to nebyla schopna pochopit.
Dem Lia řekla: "Je v hlubokém spánku na palubě této lodi."
"Ano," potvrdil Saigjó.
"Kolik jí bylo, když nastoupila na loď?" zeptal se Patek Georg.
"Devadesát pět standardních let," odpověděl umělý mozek. Usmál se. "Ale stejně jako my ostatní využila v letech před startem dobrodiní aeneanské medicíny. Její fyzický vzhled a mentální schopnosti jsou na úrovni šedesátileté ženy."
Dem Lia si přetřela tvář. "Saigjó, probuď prosím občanku Ces Ambre. Den Soo, mohla bys být u ní, až se probudí, a vysvětlit jí situaci, než se setkáme s vyvrženeckými návštěvníky? Zdá se, že mají větší zájem o někoho, kdo znal Aeneina manžela, než o seznámení se Spektrální Šroubovici."
"Budoucího manžela, v té době," opravil ji ebenový Jon Mikail, který byl poněkud puntičkář. "Během své krátké zastávky na Vitus-Gray-Balianu B nebyl Raul Endymion ještě ženatý s Aeneou."
"Bude mi ctí zůstat po boku Ces Ambre, dokud se nesetkáme s Vyvrženci," řekla Den Soa se zářivým úsměvem.
Zatímco se obrovský počet Vyvrženců držel v uctivé vzdálenosti pěti set kilometrů od lodi, byli na palubu přijati tři

vyslanci. Rádiem bylo upřesněno, že trojice bez potíží snese jednu desetinu normální gravitace, a tak k setkání posloužila půvabná kopule solária umístěná nad velitelskou palubou, kde bylo nastaveno omezovací pole na patřičnou úroveň, přizpůsobeno osvětlení a přichystána upravená sedadla pro hosty. Všichni ze Šroubovice se shodli, že bude snadnější vést hovor a mít při tom alespoň pocit, že existuje nějaké nahoře a dole. Den Soa dodala, že v tamější zeleni se Vyvrženci budou moci cítit jako doma. Loď bez problémů vytvořila na vrcholu rozměrné kopule solária přechodovou komoru a ti, kdo čekali uvnitř, mohli pozorovat pomalý přílet dvou okřídlených Vyvrženců a jedné menší postavy oblečené do průhledného kosmického skafandru. Vyvrženci, kteří k životu potřebovali vzduch, dýchali na prstenci stoprocentní kyslík, a tak se loď postarala, aby jim bylo v tomto směru v soláriu vyhověno. Když Vyvrženečtí hosté vstoupili a byla jim nabídnuta speciálně upravená křesla, uvědomila si Dem Lia, že se cítí poněkud rozjařeně, a napadlo ji, jestli je příčinou čistý kyslík, nebo pouze nezvyklost nové situace.
Zdálo se, že jakmile se Vyvrženci posadili, začali studovat svých pět protějšků – Dem Liu, Den Sou, Pateka Georga, psychologa Petera Dělena Dem Taa a Ces Ambre, přitažlivou ženu s krátkými bílými vlasy a rukama úhledně složenýma v klíně. Bývalá učitelka trvala na tom, že si oblékne modré roucho s pláštěm, ale několik kousků stiktitu našitých na strategických místech zabraňovalo róbě rozevlát se při každém pohybu nebo se zvedat od podlahy.
Vyvrženeckou delegaci tvořil zajímavý výběr typů. Po levé straně seděl v křesle nejdůkladněji přizpůsobeném prostředí nízkého g Vyvrženec plně adaptovaný na vesmírný prostor. Představil se jako Dalekoletec, byl téměř čtyři metry vysoký – což na Dem Liu zapůsobilo tak, že se cítila ještě menší, než ve skutečnosti byla; lidé Spektrální Šroubovice vždycky bývali většinou menší a podsaditější, ale ne následkem staletí prožitých na planetách s vysokým g – takovou genetickou výbavu jim prostě předali předkové. Vyvrženec adaptovaný na vesmírný prostor se v mnoha směrech velice lišil od běžného člověka. Paže a nohy měl dlouhé a pavoukovité, trup tenký. Jeho prsty musely měřit alespoň dvacet centimetrů. Každý čtvereční centimetr těla, které pod tenkou vrstvou tlakového povlaku těsně přiléhajícího ke kůži vypadalo jako nahé, byl chráněn samovytvářeným silovým polem, což vlastně byla velmi zesílená lidská aura; díky tomu mohl přežít v téměř čistém vakuu. Hřebeny na ramenou a za nimi byly základnou, z níž rozprostíral křídla ze silových polí, aby se na nich nechal unášet slunečním větrem. Dalekoletcova tvář byla geneticky změněna tak, že se už skoro vůbec nepodobala lidské: z očí zbyly černé štěrbiny za vypoulenými membránami, uši neměl vůbec, ale anténka na jedné straně hlavy naznačovala radiový přijímač, na místě úst měl jen tenoučkou škvíru – komunikoval prostřednictvím krčních žláz vysílajících rádiové signály.
Delegace Spektrální Šroubovice věděla o těchto genetických změnách Vyvrženců a byla na ně připravena. Všichni měli v uchu drobné naslouchátko, které jim kromě toho, že zachycovalo Dalekoletcovo vysílání, sloužilo také ke komunikaci s umělými mozky na uzavřeném pásmu.
Druhý Vyvrženec byl částečně přizpůsoben životu ve vesmíru, ale podobal se člověku mnohem více. Měřil tři metry, byl útlý a pavoukovitý, ale stálý povlak ektoplazmatické kůže a silové pole u něj chyběly, oči měl úzké a tvář hubenou a ostře řezanou. Byl bezvlasý – a hovořil ranou síťovou angličtinou s nepatrným přízvukem. Představil se jako vrchní větevník a historik Keel Redt a bylo jasné, že je mluvčím skupiny, pokud ne přímo vůdcem.
Po jeho levici seděla templářka – mladá žena s holou lebkou, drobnou postavou, neurčitě asijskými rysy a velkýma očima, které jsou všem templářům společné. Byla oblečena v tradičním hnědém plášti s kápí. Představila se jako Pravý hlas Stromu Réta Kasteen a její hlas zněl měkce a zvláštně melodicky.
Když se pak představovala delegace Spektrální Šroubovice, všimla si Dem Lia, že oba Vyvrženci i templářka hledí na Ces Ambre, která se na ně přívětivě usmívala. "Jak to, že jste dorazili tak daleko v takovéto lodi?" zeptal se vrchní větevník Keel Redt.
Dem Lia jim vysvětlila, že se rozhodli založit daleko od lidského a aeneanského vesmíru kolonii Amoietské Spektrální Šroubovice. Následovala nevyhnutelná otázka na původ kultury Amoietské Spektrální Šroubovice a Dem Lia se pokusila vyložit jim celý příběh, jak nejstručněji uměla.
"Takže, pokud jsem dobře pochopila," řekla Pravý hlas Stromu Reta Kasteen, templářka, "celá vaše společenská struktura je založena na zábavném díle – opeře –, která byla provedena pouze jednou, před více než šesti sty standardními lety."
"Ne celá společenská struktura," odpověděla Den Soa svému templářskému protějšku. "Kultury se vyvíjejí a přizpůsobují se měnícím se podmínkám a požadavkům, samozřejmě. Ale základní filozofický princip a struktura naší kultury je založena na tomto jediném představení filozofa, skladatele, básníka a holistického umělce Halpula Amoieta."
"A co si tento… básník… myslí o společnosti vybudované kolem jeho jediné multimediální opery?" zeptal se vrchní větevník.
Byla to choulostivá otázka, ale Dem Lia se jen usmála a řekla: "To nevíme. Občan Amoiete zemřel při horolezeckém neštěstí jen měsíc poté, co byla opera provedena. A první komunity Spektrální Šroubovice se objevily až po dvaceti standardních letech."
"Uctíváte toho člověka?" zeptal se vrchní větevník Keel Redt.
Odpověděla mu Ces Ambre. "Ne. Lid Spektrální Šroubovice si Halpula Amoieta nikdy nezbožnil, přestože jsme jeho jméno použili v názvu naší společnosti. Avšak ctíme lidské hodnoty a cíle, které vyjádřil ve svém díle prostřednictvím onoho jediného a mimořádného představení Spektrální Šroubovice, a snažíme se podle nich žít." Vrchní větevník přikývl, jako by ho její vysvětlení uspokojilo.
Do Dem Liina ucha zašeptal Saigjóův hlas: "Vysílají obraz i zvuk v uzavřeném koherentním pásmu. Vyvrženci venku jejich vysílání zachycují a předávají na lesní prstenec."
Dem Lia se podívala na trojici usazenou naproti ní a nakonec její zrak spočinul na Dalekoletci, plně adaptovaném na život ve vesmíru. Jeho lidské oči byly v podstatě neviditelné za vypoulenými polarizovanými membránami, díky nimž vypadal skoro jako hmyz. Saigjó sledoval Dem Liin pohled a v uchu se jí opět ozval šepot: "Ano. On vysílá."

Dem Lia sepjala prsty do stříšky a zvedla si je před ústa, aby zakryla pohyb rtů. "Pronikli jste do toho vysílání?"
"Ale jistě," odpověděl Saigjó. "Velmi primitivní. Vysílají pouze obraz a zvuk z tohoto setkání, žádný datový subkanál ani zpětné vysílání od Vyvržených shromážděných tady u lodi nebo na lesním prstenci."
Dem Lia téměř nepostřehnutelně přikývla. Vzhledem k tomu, že Šroubovice rovněž pořizovala kompletní holozáznam celého setkání včetně studie v infračervené, magneticko-rezonančních analýz mozkových funkcí a tuctu dalších skrytých, ale dotěrných pozorování, mohla těžko vyčítat Vyvržencům, že si setkání nahrávali. Najednou ji polilo horko. Infračervená. Paprsky snímačů fyziologických funkcí. Dálkové neuro-MRI. Vyvrženec plně adaptovaný na život ve vesmíru musel všechno tohle vidět – tento člověk, pokud ještě vůbec byl člověkem, žil v prostředí, kde mohl vidět sluneční vítr, cítit čáry magnetických polí a sledovat jednotlivé ionty a dokonce paprsky kosmického záření, když ve vakuu prolétaly kolem něj a skrz něj. Dem Lia zašeptala: "Vypni v soláriu všechny senzory kromě holokamer."
Saigjóovo mlčení znamenalo souhlas.
Dem Lia si všimla, že Dalekoletec najednou zamrkal, jako by někdo zhasl prudké světlo, které mu svítilo do očí. Pak se podíval na Dem Liu a lehce pokynul hlavou. Zvláštní štěrbina úst, oddělená od světa vrstvou silového pole a čirého ektodermálního plazmatu, se zkřivila do grimasy, kterou žena Spektrální Šroubovice mohla považovat za úsměv.
Právě hovořila templářka Reta Kasteen. "…takže jsme prošli tím, co se stalo počátkem Světové sítě a opustili lidský vesmír přibližně v době, kdy se ustavovala Hegemonie. Odešli jsme ze systému Centauri nějakou dobu potom, co skončila původní Hegira. Naše semenná loď se pravidelně vynořovala do skutečného prostoru – na naší cestě se k nám připojili templáři z Božího Háje – takže jsme měli hrubé zprávy a občas i informace z první ruky o tom, kam směřuje společnost mezihvězdné Světové sítě. Pokračovali jsme v cestě."
"Proč tak daleko?" zeptal se Patek Georg.
Odpověděl vrchní větevník: "To je prosté, pokazila se nám loď. Celá staletí nás udržovala v hlubokém kryogenním spánku a během té doby její program ignoroval systémy vhodné k založení orbitálního stromosvěta. Nakonec si loď uvědomila svou chybu – ale mezitím už dvanáct set z nás zemřelo v kryogenních kójích, které nebyly zkonstruovány na tak dlouhou cestu – zpanikařila a začala nás vyhazovat z hawkingovského prostoru v každém systému. Ale vždy jsme našli jen obvyklou sestavu hvězd, které buď nemohly udržet při životě stromový kruh vypěstovaný templáři, nebo byly smrtelné pro Vyvržence. Z lodních záznamů víme, že nás málem vysadila do systému dvojhvězdy, z níž jednu složku tvořila černá díra zející vedle rudého obra."
"To by mohlo být velmi zajímavé, pozorovat zblízka přírůstkový disk," poznamenala Den Soa se slabým úsměvem.
I tenké rty vrchního větevníka se zvlnily v úsměvu. "Ano, během týdnů nebo měsíců, které by nám zbyly, než bychom zahynuli. Namísto toho sebrala loď poslední zbytky rozumu, provedla ještě jeden skok a našla toto dokonalé řešení – dvojhvězdu s bílou hvězdou, jejíž heliosféra nám Vyvržencům naprosto vyhovuje, a s už vybudovaným stromovým pásem."
"Kdy to bylo?" zeptala se Dem Lia.
"Před asi dvanácti sty třiceti lety," odvysílal Dalekoletec.
Templářská žena se předklonila a pokračovala. "První věc, kterou jsme zjistili byla, že tento lesní prstenec nemá nic společného s biogenetikou, kterou jsme vyvinuli v Božím Háji, abychom mohli konstruovat naše krásné tajné hvězdostromy. Tato DNA byla svým řetězením a funkcemi tak cizí, že jakékoli zasahování do ní by mohlo celý lesní prstenec zabít."
"Mohli jste založit vlastní prstenec, který by rostl kolem toho původního," domnívala se Ces Ambre. "Nebo se pokusit o hvězdostromovou sféru, jako to udělali jiní Vyvržení."
Pravý hlas Stromu Réta Kasteen přikývla. "Právě jsme s tím začali – zakládali jsme protogenní růstová centra několik set kilometrů od místa, kde jsme v listech a větvích toho cizího prstence zakotvili semennou loď, když…" Odmlčela se, jako by hledala správná slova.
"Přišel Ničitel," odvysílal Dalekoletec.
"Ničitel je ta loď, kterou právě pozorujeme, jak se přibližuje k vašemu prstenci?" zeptal se Patek Georg.
"Ta samá," odpověděl Dalekoletec. I v rádiovém přenosu to znělo, jako by ta dvě slova vyplivl.
"To samé monstrum z pekla," dodal vrchní větevník.
"Zničila vaši semennou loď," řekla Dem Lia. To byl důvod, proč Vyvržení patrně nemají žádné kovy a proč kolem tohoto cizího prstence neroste další, vypěstovaný templáři.
Dalekoletec zavrtěl hlavou. "Sežrala naši semennou loď společně s více než dvaceti osmi tisíci kilometry stromového pásu – všechny listy, ovoce, kyslíkové lusky, vodní Úponky – dokonce i naše protogenní růstová centra."
"V té době ještě nebylo mnoho plně adaptovaných Vyvržených," doplnila Réta Kasteen. "Adaptovaní se pokoušeli zachránit ostatní, ale mnoho tisíc lidí zemřelo při oné první návštěvě Ničitele… Požírače… Stroje. Je vidět, že pro něj máme mnoho jmen."
"Loď z pekla," pronesl vrchní větevník a Dem Lia si uvědomila, že to téměř určitě myslí doslova, jako by na základě nenávisti k onomu stroji vzniklo celé náboženství.
"Jak často přilétá?" zeptala se Den Soa.
"Každých padesát sedm let," odpověděla templářka. "Přesně."
"Ze systému rudého obra?"
"Ano," odvysílal Dalekoletec. "Od pekelné hvězdy"
"Pokud znáte jeho dráhu," řekla Dem Lia, "nemůžete s dostatečným časovým předstihem odhadnout, kterou část vašeho prstence… zničí, sežere? Nemůžete ty oblasti nechat neobydlené nebo je aspoň včas evakuovat? Koneckonců, větší část prstence musí být prázdná… povrch prstence musí odpovídat více než půl milionu Starých Zemí nebo Hyperionu."

Vrchní větevník Keel Redt se opět lehce usmál. "Právě teď – je to asi sedm nebo osm standardních dnů – Ničitel se svou obrovskou hmotností nejen dokončil zpomalovací kruh, ale provedl sérii složitých manévrů, které ho navedou k obydlené části prstence. Vždycky zaútočí na obydlenou část. Před sto čtyřmi lety přistál v hroznu kyslíkových lusků, kde si vytvořilo domovy více než dvacet milionů našich neúplně adaptovaných Vyvrženců. Byly tam přepravní trubice, mosty, věže, platformy pro celá města a uměle pěstované životadárné lusky, které pomalu rostly více než šest set standardních let."
"Všechno zničené," řekla Pravý hlas Stromu Réta Kasteen se smutkem v hlase. "Sežrané. Sklizené."
"Byly velké ztráty na životech?" zeptala se Dem Lia tiše.
Dalekoletec zavrtěl hlavou a odvysílal: "Miliony plně adaptovaných Vyvržených se spojily, aby evakuovaly ty, kdo dýchají kyslík. Zemřela necelá stovka."
"Pokoušeli jste se nějak komunikovat s tím… strojem?" otázal se Peter Dělen Dem Tae.
"Celá staletí," hlas Rety Kasteen se rozechvěl rozrušením. "Použili jsme rádio, maser, těch několik holovysílaček, které ještě máme, Dalekoletcovi lidé použili dokonce pole svých křídel – po tisících – aby odvysílali zprávy v jednoduchém matematickém kódu."
Pět lidí z Amoietské Spektrální Šroubovice čekalo.
"Nic," řekl vrchní větevník bezvýrazným hlasem. "Přiletí, vybere si obydlený úsek prstence a sežere jej. Nikdy jsme nedostali odpověď."
"Domníváme se, že je plně automatizovaný a velmi starý," vysvětlila Réta Kasteen. "Možná miliony let. Je stále ovládán programem vyvinutým v době, kdy byl vypěstován ten cizí prstenec. Sklízí celé obrovské úseky prstence, větve, listy, cévy s miliony galonů vody vytvořené prstencem… pak se vrátí do systému rudé hvězdy a po nějaké době je opět tady."
"Kdysi jsme si mysleli, že v systému rudého obra zůstala planeta," odvysílal Dalekoletec. "Svět, který se před námi neustále skrývá na druhé straně toho zlého slunce. Svět, jehož obyvatelé si vybudovali tento prstenec jako zdroj své obživy, pravděpodobně ještě předtím, než se jejich slunce G2 proměnilo v obra, a kteří pokračují ve svých sklizních bez ohledu na utrpení, jež nám tím působí. Ale už si to nemyslíme. Žádná taková planeta neexistuje. Teď věříme, že Ničitel jedná sám na základě starého slepého programu, že sklízí části prstence a ničí naše osady, aniž by k tomu měl rozumný důvod. Ať už v systému rudého obra žil kdokoli – nebo cokoli – už jej dávno opustil."
Dem Lia si přála, aby byla u tohoto rozhovoru přítomna Kem Loi, astronomka. Věděla, že je na velitelské palubě a sleduje přenos. "Cestou do systému této dvojhvězdy jsme neviděli žádné planety," řekla velitelka se zelenou páskou. "Zdá se nám vysoce nepravděpodobné, že by jakýkoli obydlený svět přežil přeměnu hvězdy G2 v rudého obra."
"Přesto Ničitel prolétá na každé své cestě velmi blízko té strašlivé rudé hvězdy," namítl vyvrženecký vrchní větevník. "Možná, že jim zůstalo nějaké uměle vytvořené prostředí – vesmírný domov – vyhloubené asteroidy. Prostředí, jehož obyvatelé potřebují k přežití tento prstenec. Ale to neomlouvá všechny ty masakry."
"Pokud měli prostředky, aby vybudovali tuto loď, mohli prostě systém opustit, když ve vývoji hvězdy G2 nastal kritický okamžik," poznamenal Patek Georg. Podíval se na Dalekoletce. "Zkusili jste ten stroj zničit?"
Bezretná ústa pod ektopolem na Dalekoletcově podivné tváři se roztáhla do úsměvu připomínajícího ještěrku.
"Mnohokrát. Desítky tisíc skutečných Vyvržených zemřely. Ten stroj má obranný systém, který nás sežehne na popel ze vzdálenosti sta tisíc kilometrů."
"To je možná jen protimeteorická obrana," řekla Dem Lia.
Dalekoletcův úsměv se rozšířil a začal působit děsivým dojmem. "Pokud ano, může posloužit i jako velice účinná zbraň. Můj otec zahynul při posledním pokusu o útok."
"Pokusili jste se proniknout do systému rudého obra?" zeptal se Peter Dělen.
"Nezůstalo nám žádné vesmírné plavidlo," odpověděla templářka.
"Tak na vašich vlastních křídlech?" Peter si očividně v hlavě spočítal, jak dlouho by taková cesta mohla trvat. Roky – při rychlostech letu na slunečním větru možná desetiletí – ale vzhledem k průměrné délce života Vyvržených se to dalo zvládnout.
Dalekoletec učinil rukou s dlouhými prsty vodorovné gesto. "Heliosférická turbulence jsou příliš velké. Ale přesto jsme se o to pokoušeli nesčetněkrát. Výpravy, na něž vyrážely desítky a vrátili se jednotlivci nebo vůbec nikdo. Na jedné takové výpravě před šesti vašimi standardními lety zahynul můj bratr."
"A sám Dalekoletec byl těžce zraněn," dodala Reta Kasteen tiše. "Šedesát osm nejlepších vesmírných cestovatelů odletělo – vrátili se dva. Na záchranu Dalekoletcova života jsme vynaložili všechno, co nám zbylo z lékařské vědy, což pro něj znamenalo dva roky ve vyživovacím a zotavovacím lusku."
Dem Lia si odkašlala. "Co chcete, abychom udělali?"
Dva Vyvrženci a templářka se naklonili. Za všechny promluvil vrchní větevník Keel Redt. "Pokud, jak se vy domníváte a my jsme přesvědčeni, nezůstal v systému rudého obra žádný obydlený svět, zabijte Ničitele. Zničte ten žací stroj. Zachraňte nás před tím nesmyslným, zastaralým a nekonečným soužením. Odměníme se vám tak dobře, jak jen budeme moci – jídlem, ovocem, takovým množstvím vody, jaké budete na svou cestu potřebovat, pokročilými genetickými technologiemi, vědomostmi o sousedních systémech, čímkoli."
Lidé ze Spektrální Šroubovice na sebe pohlédli. Nakonec Dem Lia řekla: "Pokud se tady cítíte příjemně, ráda bych se zároveň s dalšími třemi z nás na chvíli omluvila, abychom mohli projednat vaši žádost. Ces Ambre bude potěšena, bude-li moci s vámi zůstat a popovídat si, pokud si to budete přát."
Vrchní větevník učinil oběma dlouhými pažemi zakončenými velkýma rukama široké gesto. "Cítíme se velice příjemně. A jsme více než potěšeni možností pohovořit si s ctihodnou paní Ambre – ženou, která viděla Aeneina manžela."
Dem Lia si všimla, že mladou templářku Retu Kasteen tato vyhlídka viditelně uchvátila.

"A pak nám sdělíte své rozhodnutí, ano?" odvysílal Dalekoletec, z jehož voskovitého těla, obrovských očních membrán a nelidského vzhledu naskakovala Dem Lii husí kůže. Toto byl tvor, který se živil světlem, dokázal načerpat tolik energie, že z ní pak vytvořil stovky kilometrů dlouhá křídla, recykloval svůj vlastní vzduch, výměšky a vodu a žil v prostředí absolutního chladu, horka, radiace a vakua. Lidstvo urazilo dlouhou cestu od prvních hominidů v Africe na Staré Zemi.
A když řekneme ne, pomyslela si Dem Lia, vrhne se něco přes tři sta tisíc rozzlobených Vyvržených stejných jako on na naši loď podobně jako rozzuření Havajané, když obrátili svůj hněv proti kapitánu Jamesi Cookovi poté, co je přistihl, jak mu vytahují z lodi hřebíky. Dobrý kapitán nejenže skončil strašlivou smrtí, ale jeho tělo bylo vykucháno, nakrájeno na kousky a uvařeno. Ale hned, jakmile ji to napadlo, věděla Dem Lia, že tito Vyvrženci by na Šroubovici nezaútočili. Přesvědčovala ji o tom celá její intuice. A i kdyby to udělali, dodala si v duchu, naše zbraně by je všechny vymazaly z vesmíru za dvě celé šest desetin sekundy. Pocítila stud a také trochu nevolnost, že ji napadají takové myšlenky, rozloučila se a se třemi ostatními sjela výtahem na velitelskou palubu.
"Viděla jsi ho," řekla Pravý hlas Stromu Réta Kasteen jakoby bez dechu, "Aeneina manžela?"
Ces Ambre se usmála. "Bylo mi čtrnáct standardních let. A je to už velice dávno. Přenášel se z jednoho světa na druhý a zůstal několik dnů v domově mé druhé rodičovské trojice, protože byl nemocný – měl ledvinový kámen – a pak ho paxští vojáci drželi v zajetí a čekali, až jim pošlou někoho, kdo by ho vyslechl. Moji rodiče mu pomohli uprchnout. Bylo to velmi málo dní před velmi mnoha lety." Opět se usmála. "A v té době ještě nebyl Aeneiným manželem. Nepřijal svátost její DNA, dokonce si ještě ani neuvědomoval, co bude její krev a učení znamenat pro lidskou rasu."
"Ale viděla jsi ho," naléhal vrchní větevník Keel Redt.
"Ano. Většinu té doby blouznil a měl velké bolesti. Paxští vojáci ho připoutali k posteli mých rodičů."
Reta Kasteen se předklonila. "Měl kolem sebe něco jako… auru?"
"Ale ano," Ces Ambre se tiše zasmála. "Dokud ho moji rodiče neumyli houbou. Mnoho dnů namáhavě cestoval."
Oba Vyvrženci a templářka se zklamaně opřeli v křeslech.
Ces Ambre se dotkla kolena templářské ženy. "Omlouvám se za svou prostořekost – vím, jak důležitou roli hrál Raul Endymion v celé naší historii – ale bylo to velmi dávno, všude vládl zmatek a já jsem v té době na Vitus-Gray-Balianu B byla vzpurnou dívkou, která chtěla opustit svou Spektrální komunitu a v nejbližším paxském městě přijmout kruciform."
Všichni tři její posluchači sebou viditelně trhli. Na dvou tvářích, z nichž se daly číst pocity, se zračil šok. "Ty jsi chtěla přijmout toho… toho… parazita do svého těla?"
Jako část Aeneina Sdíleného Okamžiku každý člověk, ať se nacházel kdekoli, viděl – poznal – cítil celou podobu skutečnosti, jež se skrývala za "kruciformem nesmrtelnosti" – parazitickou hmotou spojů umělé inteligence, již vytvářelo Technojádro v reálném prostoru a která v každém hostitelském těle využívala neuronů a synapsí, jak jí to nejlépe vyhovovalo, a často svého lidského hostitele zabila, protože tak mohla využít propojenou neuronovou síť nejtvořivějším způsobem – během několika posledních sekund neurálního rozpojení před smrtí. Církev pak zužitkovala technologii Technojádra ke vzkříšení lidského těla, v němž byl křížový parazit Jádra s každou smrtí a vzkříšením stále silnější a rozvinutější.
Ces Ambre pokrčila rameny. "Tehdy představoval nesmrtelnost. A příležitost dostat se z té zaprášené vesničky do skutečného světa – Paxu."
Tři Vyvrženečtí diplomaté na ni jen beze slova hleděli. Ces Ambre si odhrnula u krku okraj roucha, aby viděli začátek jizvy v místě, kde jí Aeneané vyňali z těla kruciform. "Byla jsem unesena na jeden ze zbývajících paxských světů a devět let jsem v sobě nosila kruciform," řekla tak tiše, že její hlas sotva dolehl ke třem diplomatům. "A většina této doby byla po Aeneině Sdíleném Okamžiku – po úplném odhalení plánu Jádra na zotročení všech, kdo v sobě tu odpornou věc nosili."
Pravý hlas Stromu Reta Kasteen vzala Ces Ambriny ruce do svých. "Ale přesto jsi odmítla stát se Aeneankou, když tě osvobodili. Vrátila ses k tomu, co zbylo ze tvé vlastní staré kultury."
Ces Ambre se usmála. V očích měla slzy a ty oči najednou vypadaly mnohem starší. "Ano. Cítila jsem, že to svému lidu dlužím – za to, že jsem jej v období krize opustila. Někdo musel dál udržovat kulturu Spektrální Šroubovice. Ve válkách jsme hodně ztratili. A ztratili jsme ještě více, když nám Aeneané nabídli, abychom se k nim připojili. Těžko se odmítá stát se podobným bohu."
Dalekoletec vydal zvuk, který se podobal silnému statickému výboji. "To je věc, které se kromě Ničitele bojíme nejvíc. Na lesním prstenci dnes nežije nikdo, kdo osobně zakusil Sdílený Okamžik, ale známe jeho podrobnosti – úžasné pochopení empatie a pojivé síly Prázdnoty, jež svazuje, Aeneino vědomí, že mnoho Aeneanů bude schopno se přenášet – volně se přenášet – na kterékoli místo ve vesmíru. Vznikla tady Aeneina církev a přinejmenším čtvrtina naší populace by se okamžitě vzdala svého vyvrženeckého a templářského dědictví a stala se Aeneany."
Ces Ambre si přejela dlaní přes tvář a znovu se usmála. "Pak je jasné, že tento systém žádný Aenean nikdy nenavštívil. A vy byste si měli pamatovat, že Aenea trvala na tom, že nebudou existovat žádné 'Aeneiny církve', žádné uctívání a zbožňování a svatořečení. To bylo v jejích myšlenkách během Sdíleného Okamžiku prvořadé."
"My víme," přikývla Réta Kasteen. "Ale když chybí možnost volby a vědění, kultury se často obracejí k náboženství. A naděje, že se na palubě vaší lodi nachází Aenean, byla jedním z důvodů, proč jsme vaši velkou loď přivítali s takovým nadšením a rozechvěním."
"Aeneané nepřicházejí na palubách vesmírných plavidel," řekla Ces Ambre jemně.
Trojice přikývla. "Až a jestli vůbec ten den nadejde," odvysílal Dalekoletec, "bude záležet na svědomí každého Vyvržence a templáře, jak se rozhodne. Co se týká mne, já se budu vždycky vznášet na velkých vlnách slunečního větru."
V tom okamžiku se vrátila Dem Lia se třemi ostatními.

"Rozhodli jsme se pomoci," řekla. "Ale musíme si pospíšit."
V celém vesmíru neexistovala síla, která by Dem Liu, osm zbývajících mužů a žen nebo pětici umělých mozků přinutila riskovat osud Šroubovice v přímém střetu s Ničitelem, Žencem nebo jak všelijak Vyvrženci svou nemesis nazývali. Nebyl to jen konstruktérský rozmar, že tři tisíce environmentálních buněk, v nichž spalo hlubokým kryogenním spánkem 684 300 pionýrů Spektrální Šroubovice, mělo vejčitý tvar. Tato kultura si nesla všechna svá vejce v jednom košíku – doslova – a rozhodně neměla v úmyslu posílat tento košík do boje. Bašo a několik dalších umělých mozků už tak znepokojeně rozebírali blízkost přilétající ničivé lodi. Vesmírné bitvy se daly snadno svádět na vzdálenost dvaceti osmi AJ – zatímco tradiční lasery, střely nebo částicové paprskomety potřebovaly k překonání této vzdálenosti více než sto devadesát šest minut – hegemonské, paxské a vyvrženecké lodi nesly hyperkinetické střely schopné skočit do hawkingovského prostoru a zase z něj vyskočit. Loď mohla být zničena dřív, než její radar zaznamenal přítomnost blížící se střely. Vzhledem k tomu, že se "žnec" plížil po své stanovené dráze podsvětelnou rychlostí, zdálo se nepravděpodobné, že by měl na palubě C-plusové zbraně, ale "nepravděpodobné" bylo slovo, které odnepaměti obracelo vniveč plány a osudy válečníků.
Na žádost techniků Spektrální Šroubovice přebudovali Aeneané Šroubovici tak, že byla skutečně modulární. Až dospěje k vysněné planetě obíhající kolem dokonalého slunce, jednotlivé sekce se uvolní, aby se z nich staly sondy a letadla a přistávací moduly a ponorky a kosmické stanice. Každá ze tří tisíc jednotlivých environmentálních buněk mohla samostatně přistát a stát se kolonizační základnou, ačkoliv v plánu bylo vybrat místa pro přistání až po pečlivém průzkumu nového světa. Ve chvíli, kdy Šroubovice dokončí rozebírání sebe samé na moduly a sondy a raketoplány a velitelské středisko a hlavní fúzní jádro, nezůstane na oběžné dráze skoro nic s výjimkou obrovských Hawkingových pohonných jednotek s údržbovými programy a roboty, kteří se postarají, že budou v perfektním stavu ještě za mnoho staletí, pokud ne tisíciletí.
"Vezmeme průzkumnou sondu, abychom si toho Ničitele prohlédli zblízka," rozhodla Dem Lia. Byl to jeden z menších modulů, přizpůsobený spíše vakuu než pro vstup do atmosféry, ačkoliv byl schopen nevelkých úprav. Ale v porovnání s většinou mírumilovných subkomponentů Šroubovice byla sonda po zuby ozbrojená.
"Můžeme vás doprovázet?" zeptal se vrchní větevník Kecl Redt. "Nikdo z naší rasy se k tomu stroji nedostal blíže než na sto tisíc kilometrů, aniž by to nezaplatil smrtí."
"Beze všeho," dovolila Dem Lia. "Sonda je dost velká na to, aby se do ní vešlo třicet nebo čtyřicet lidí, a my poletíme jen tři. Budeme udržovat vnitřní omezovací pole na jedné desetině g a přizpůsobíme i sedadla."
Sonda se více než čemukoli jinému podobala staré fúzní lodi a letěla blížícímu se stroji vstříc se zrychlením 250 g s vnitřním ochranným polem na nekonečné předimenzovanosti a vnějším zvýšeným na maximum třídy dvanáct. Pilotovala Dem Lia. Den Soa se všemi dostupnými prostředky pokoušela s obří lodí komunikovat; vysílala mírumilovné výzvy na všech pásmech od primitivních rádiových vln až po modulované tachyonové impulsy. Žádná odpověď.
Patek Georg Dem Mio byl zabrán do obranně/protiútočných virtuálních simulací. Hosté seděli v zadní části velitelské kabiny a přihlíželi. Saigjó se rozhodl, že je bude doprovázet, a jeho masivní holoobraz nyní seděl s nahou hrudí a zkříženýma nohama na pultu poblíž čelního okna. Dem Lia řídila sondu tak, aby její dráha nevedla přímo proti monstróznímu stroji pro případ, že má jednoduchou protimeteorickou obranu; pokud budou pokračovat podle současných souřadnic, minou loď o desítky tisíc kilometrů nad rovinou ekliptiky.
"Začal nás sledovat jeho radar," hlásil Patek Georg, když se ocitli ve vzdálenosti šesti set tisíc kilometrů a začali zpomalovat. "Pasivní radar. Žádná aktivace zbraní. Zdá se, že nás zkoumá jen tím jedním radarem. Nezjistí, jestli se na palubě sondy nacházejí nějaké formy života, nebo ne."
Dem Lia přikývla. "Saigjó," nařídila tiše, "ve vzdálenosti dvou set tisíc kilometrů uprav souřadnice tak, abychom té věci zkřížili cestu."
Buclatý mnich pokynul hlavou.
O něco později stroje a pohonné jednotky sondy změnily zvuk, hvězdné pole se otočilo a hlavní okno vyplnil obraz obrovské lodi. Byl zvětšen tak, jako by se nacházeli pouhých pět set kilometrů od trupu. Obludné plavidlo bylo nepopsatelně neohrabané, zkonstruované pouze do vakua, vpředu zakončené kovovými zuby a rotačními čepelemi zasazenými do jakýchsi čelistí a zbytek vypadal jako troska starého vesmírného sídla, které bylo tisíciletí po tisíciletí bez rozmyslu rozšiřováno a pak jakoby pokryto bradavicemi, laloky, puchýři, vředy a chlupy. "Vzdálenost sto osmdesát tři tisíc kilometrů a zmenšuje se," ohlásil Patek Georg.
"Podívejte, jak je to zčernalé," zašeptala Den Soa.
"A otlučené," odvysílal Dalekoletec. "Žádný z našich lidí tu věc z takové blízkosti ještě neviděl. Podívejte se na ty krátery v nánosech těžkého uhlíku. Vypadá jako starý černý měsíc, který byl neustále bombardován drobnými meteority."
"Ale opravený," připomněl vrchní větevník mrzutě. "Pořád funguje."
"Vzdálenost sto dvacet tisíc kilometrů a zmenšuje se," hlásil Patek Georg. "K vyhledávacímu radaru se připojil další."
"Obranné prostředky?"
Dem Liin hlas zněl klidně.
Odpověděl jí Saigjó. "Zapnuto pole třídy dvanáct. Aktivovány vychylovače CPB. Hyperkinetické střely připraveny. Plazmové štíty na maximu. Protiútočné střely připraveny a pod pozitivní kontrolou." To znamenalo, že Dem Lia i Patek Georg mohli dát příkaz k jejich vypuštění nebo – kdyby všichni lidé na palubě zahynuli – to mohl udělat Saigjó.
"Vzdálenost sto pět tisíc kilometrů a zmenšuje se." řekl Patek Georg. "Relativní delta-v klesá na sto metrů za sekundu. Zapojeny tři další radary."
"Nějaké jiné vysílání?" zeptala se Dem Lia sevřeným hlasem.
"Negativní," ozvala se Dem Soa u svého virtuálního pultu. "Ten stroj vypadá, že až na ten primitivní radar je slepý a

hluchý. Absolutně žádné známky života na palubě. Vnitřní spojení naznačuje, že má… inteligenci… ale ne skutečný umělý mozek. Spíš počítače. Mnoho řad fyzických počítačů."
"Fyzických počítačů?" Dem Lia byla otřesena. "Myslíš tím křemík… čipy… technologii doby kamenné?"
"Nebo jen nepatrně vyšší," potvrdila Den Soa od pultu. "Registrujeme snímače magnetické bublinkové paměti, ale nic složitějšího."
"Jedno sto tisíc kilometrů…" začal Patek Georg, ale vzápětí se sám přerušil. "Ta mašina na nás střílí!"
Vnější ochranné pole na zlomek sekundy zazářilo.
"Tucet CPBécek a dvě hrubé laserové střely," řekl Patek Georg ze svého virreálného stanoviště. "Velmi slabé. Pole třídy jedna by je hravě odrazilo."
Ochranné pole opět bliklo.
"Stejná kombinace," oznámil Patek. "Poněkud menší energetický náboj."
Další zabliknutí.
"Opět menší náboj. Myslím, že do nás buší vším, co má a nedokáže dost rychle obnovit energii na původní hodnotu. Je to skoro určitě jen protimeteorická obrana."
"Jen abychom si nebyli až příliš jisti," podotkla Dem Lia. "Ale teď zjistíme, jak jsou na tom se skutečnou obranou."
Den Soa se na ni vyděšeně podívala. "Chystáš se na to zaútočit?"
"Chystám se zjistit, jestli na to můžeme zaútočit," odpověděla jí Dem Lia. "Pateku, Saigjó, zaměřte prosím jednu střelu na horní roh tady toho výrůstku…" Ukázala jehlovým laserovým snímačem na žčernalý a potlučený ploutvovitý tvar, který by mohl být dva kilometry vysokým chladičem "…a jednu hyperkinetickou střelu…"
"Velitelka!" vykřikla Den Soa.
Dem Lia se podívala na mladší ženu a zvedla si prst k ústům. "Jednu hyperkinetickou střelu s odstraněnou plazmovou hlavicí na přední dolní část přesně k okraji toho otvoru."
Patek Georg zopakoval příkaz umělému mozku, který zobrazil a potvrdil souřadnice cíle.
CPB udeřilo téměř vzápětí a vytvořilo do ploutvovitého chladiče sedmdesátimetrovou díru. "Zapojil pole třídy nula celá šest," ohlásil Patek Georg. "Zdá se, že je to jeho nejvyšší stupeň obrany."
Hyperkinetická střela pronikla ochranným polem jako kulka máslem a zasáhla cíl o okamžik později. Prolétla šedesáti metry žčernalého kovu a o kus zvětšila sběrný otvor "sklizňového" stroje. Všichni na palubě sondy sledovali tichý výbuch a téměř krásný oblak odpařeného kovu, který se zvedl v místě nárazu a spolu s kusy trosek se rozptýlil v okolí.
Obrovský stroj na útok neodpověděl.
"Kdybychom tam nechali bojovou hlavici," zamumlala Dem Lia, "dívali bychom se teď na tisíc kilometrů explodujícího Ničitele."
Vrchní větevník Keel Redt se na sedadle předklonil. Navzdory desetinovému g poli měla všechna sedadla zabezpečovací systém. Ten jeho byl zapojen.
"Prosím," Vyvrženec se zazmítal v popruzích a vzduchových vacích. "Zničte to hned teď. Zastavte to hned teď."
Dem Lia se otočila, aby viděla na oba Vyvržence a templářku. "Ještě ne. Nejdřív se musíme vrátit na Šroubovici."
"Ztratíme další drahocenný čas," odvysílal Dalekoletec nečitelným tónem.
"Ano," připustila Dem Lia. "Ale pořád ještě nám zbývá šest standardních dnů, než začne sklizeň."
Sonda zvýšila rychlost a zamířila pryč od žčernalého, otlučeného a čerstvě zjizveného mostra.
"Takže ho nezničíte?" zeptal se vrchní větevník, zatímco sonda letěla ke Šroubovici.
"Zatím ne," odpověděla Dem Lia. "Pořád ještě může sloužit rase, která ho vybudovala."
Mladá templářka vypadala, že nemá daleko k slzám. "Ale vaše vlastní přístroje – mnohem důmyslnější než naše teleskopy – vám řekly, že v systému rudého obra nejsou žádné planety." Dem Lia přikývla. "Ale vy sami jste se zmínili o možnosti kosmických sídlišť, vyhloubených asteroidů… náš průzkum nebyl ani pečlivý, ani úplný. Soustředili jsme se na to, abychom do vašeho systému vstoupili co nejbezpečněji, a neprováděli jsme důkladný průzkum systému rudého obra."
"Kvůli tak malé pravděpodobnosti," ozval se vrchní větevník plochým bezvýrazným hlasem, "jste ochotni obětovat životy tolika našich lidí?"
V Dem Liině podzvukovém okruhu se ozval Saigjóův šepot. "Umělé mozky analyzovaly situaci, při níž by několik milionů Vyvržženců zaútočilo prostřednictvím svých solárních křídel na Šroubovici."
Dem Lia čekala, ale stále se dívala na vrchního větevníka.
"Loď by je přemohla," dokončil umělý mozek, "ale existuje jistá pravděpodobnost poškození."
Dem Lia řekla vrchnímu větevníkovi: "Chceme se vydat se Šroubovicí do systému rudého obra. Budeme rádi, když nás doprovodíte."
"Jak dlouho bude ta cesta trvat?" zeptal se Dalekoletec.
Dem Lia se podívala na Saigjóa. "Devět dnů při maximálním výkonu fúzních motorů," řekl umělý mozek. "A bude třeba provést zrychlovací manévr v přísluní, takže nezbude dost času na průzkum všech asteroidů nebo meteoritických polí, jestli se tam někde neskrývá život."
Oba Vyvržženci vrtěli hlavami. Réta Kasteen si stáhla kápi do očí.
"Je tady ještě jedna možnost," řekla Dem Lia. Podívala se na Saigjóa a ukázala na Šroubovici, která vyplňovala centrální okno. Tisíce Vyvržženců se na svých energetických křídlech rozlétlo na strany, aby sonda mohla proniknout ochranným polem lodi a zakotvit.
Shromáždili se v soláriu, aby rozhodli. Všech deset lidí – Den Soina manželka a manžel byli také přizváni k hlasování, ale rozhodli se zůstat v kajutách pro posádku – všech pět umělých mozků a tři představitelé Lidu lesního prstence.
Dalekoletec stále vysílal obraz a zvuk třem stům tisíc Vyvržženců čekajících u lodi i miliardám těch, kdo zůstali na

obrovské křivce stromového kruhu za nimi.
Ticho v soláriu bylo téměř hmatatelné. "Situace je taková." shrnula Dem Lia. "Všichni víte, že Šroubovice, naše loď, má Aeneany upravený Hawkingův pohon. Náš let nadsvětelnou rychlostí poškozuje Prázdnotu, jež svazuje, ale tisíckrát méně než hegemonické nebo paxské lodě. Aeneané nám tuto cestu dovolili." Drobná žena se zeleným pruhem na turbanu se odmlčela a podívala se na oba Vyvržence a templářskou ženu. Pak pokračovala. "Můžeme dospět do systému rudého obra za…"
"čtyři hodiny k dosažení relativistické rychlosti, pak skok," řekla Res Sandre. "Kolem šesti hodin bude trvat zpomalení do systému rudého obra. Dva dny na průzkum. A dalších deset hodin na návrat."
"Což, dokonce i s nějakým zpožděním, bude stačit, aby se Šroubovice vrátila o dva dny dřív, než Ničitel začne sklízet. Pokud v systému rudého obra nenajdeme žádné známky života, použijeme sondu a stroj zničíme."
"Ale…" nakousl vrchní větevník Kecl Redt s naprosto lidským ironickým úsměvem. Ale tvář měl zachmuřenou.
"Ale v systému tak těsné dvojhvězdy je použití Hawkingova pohonu příliš nebezpečné," pokračovala Dem Lia bezvýrazným hlasem. "Skoky na tak krátkou vzdálenost jsou samy o sobě velmi ošidné, ale vezmeme-li v úvahu plyny a hmotu, kterou rudý obr vyvrhuje…"
"Máš pravdu. To by bylo nerozumné." To vysílal Dalekoletec. "Můj klan si z generace na generaci předává vědomosti o lodní technice. Žádný velitel vyvrženecké semenné lodi by v systému této dvojhvězdy neprovedl skok."
Pravý hlas Stromu Réta Kasteen hleděla z jedné tváře na druhou. "Ale máte tyhle silné fúzní motory…"
Dem Lia přikývla. "Bašo, za jak dlouho se dostaneme do systému rudého obra při maximálním tahu fúzních motorů?"
"Tři a půl dne cesty do systému," řekl umělý mozek s propadlými tvářemi. "Dva dny na průzkum. Tři a půl dne zpět."
"Neexistuje žádný způsob, jak tu cestu zkrátit?" zeptala se žlutá Oam Rai. "Omezit bezpečnostní opatření? Zvýšit výkon motorů?"
Odpověděl jí Saigjó. "Devět dnů bylo vypočítáno pro situaci, kdy jsou všechna bezpečnostní opatření zrušena a fúzní motory pracují na sto dvanáct procent své kapacity." Smutně zavrtěl lysou hlavou. "Ne, nejde to."
"Ale Hawkingův pohon..," začala Dem Lia a všichni v místnosti zatajili dech, kromě Dalekoletce, který v tradičním smyslu slova nedýchal vůbec. Zvolená velitelka Spektrální Šroubovice se otočila k umělým mozkům. "Jaká je pravděpodobnost katastrofy, když se o to pokusíme?"
Vystoupila paní Murasaki. "Oba přechody – do i z hawkingovského prostoru – nastanou příliš blízko Rocheovy meze systému této dvojhvězdy. Pravděpodobnost naprostého zničení Šroubovice odhadujeme na dvě procenta, poškození některého z lodních systémů na osm procent a zvláštní poškození sítě pečující o udržení života v environmentálních buňkách na šest procent."
Dem Lia se podívala na Vyvržence a templářku. "Šestiprocentní pravděpodobnost, že ztratíme stovky – tisíce – našich spících příbuzných a přátel. Těch, které jsme povinni chránit, dokud nedorazíme do cíle. A dvouprocentní pravděpodobnost, že při tom pokusu zahyne celá naše kultura."
Dalekoletec smutně přikývl. "Nevím, jaké zázraky přidali Aeneané k vašemu vybavení," odvysílal, "ale pokládám ta čísla za podhodnocená. V systému této dvojhvězdy není možné provést skok s Hawkingovým pohonem." Rozhostilo se ticho. Nakonec Dem Lia řekla: "Máme možnost zničit 'sklizňový stroj', aniž bychom věděli, jestli v systému rudého obra neexistuje život – možná celá rasa – který je na něm závislý, jakkoli je to nepravděpodobné. A to nemůžeme. Náš morální kodex nám to zakazuje."
Hlas Rety Kasteen byl velmi slabý. "Chápeme."
Dem Lia pokračovala. "Můžeme se do systému dopravit konvenčním způsobem a prozkoumat jej. To znamená, že budete muset ještě jednou, naposledy, strpět řádění Ničitele, ale když zjistíme, že v systému rudého obra žádný život není, stroj zlikvidujeme hned, jakmile se vrátíme."
"Malá útěcha pro tisíce nebo miliony těch, kteří během této poslední návštěvy Ničitele ztratí své domovy nebo dokonce životy," řekl vrchní větevník Keel Redt.
"Vůbec žádná útěcha," souhlasila Dem Lia.
Dalekoletec se zvedl do celé své čtyřmetrové výšky a v nízké gravitaci se vznesl kousek nad podlahu. "Toto není váš problém," odvysílal. "Neexistuje důvod, proč byste měli riskovat životy svých lidi. Děkujeme vám, že jste zvážili…"
Dem Lia zvedla ruku, aby ho přerušila. "Teď budeme hlasovat. Hlasujeme, jestli máme skočit do systému rudého obra prostřednictvím Hawkingova pohonu a vrátit se dříve, než Ničitel začne zabíjet. Pokud tam někde skutečně existuje nějaká cizí rasa, možná se nám během těch dvou dní našeho pobytu v systému podaří navázat s ní kontakt. Možná svůj stroj přeprogramují. Všichni se shodneme, že pravděpodobnost, že při své první návštěvě 'sežral' vaši semennou loď náhodou, je velmi malá. Skutečnost, že neustále sklízí v oblastech, které jste osídlili – na lesním prstenci s povrchem rovným půl milionu Hyperionu – naznačuje, že je tak naprogramován, jako by měl odstraňovat růstové anomálie nebo škůdce."
Tri diplomaté přikývli.
"Výsledek hlasování bude muset být jednomyslný," upřesnila Dem Lia. "Jediné 'ne' znamená, že Hawkingův pohon nepoužijeme."
Saigjó seděl až dosud se zkříženýma nohama na stole, ale nyní se připojil k ostatním čtyřem umělým mozkům. "Jen kvůli záznamu," podotkl malý otylý mnich, "umělé mozky hlasovaly pět k nule proti pokusu použít Hawkingův pohon."
Dem Lia přikývla. "Zaznamenáno. Ale jen kvůli záznamu, při tomto druhu rozhodování hlasy umělých mozků neplatí. Pouze lid Amoietské Spektrální Šroubovice nebo jeho zástupci mohou určovat svůj vlastní osud." Otočila se k ostatním devíti lidem. "Použít Hawkingův pohon, nebo nepoužít. Ano, nebo ne? Následky našeho rozhodnutí ponesou statisíce dalších. Ces Ambre?"
"Ano." Žena v modrém rouchu vypadala stejně klidně jako její překvapivě jasné a laskavé oči.

"Jon Mikail Dem Alem?"
"Ano," řekl ebenový specialista na systémy důležité pro zachování života zastřeným hlasem. "Ano," zopakoval.
"Oam Rai?"
Žena se žlutou paskou zaváhala. Nikdo na palubě neznal rizika pro systémy lodi lépe než ona. Dvouprocentní pravděpodobnost zkázy jí musela připadat jako nemravně hazardní hra. Dotkla se prsty rtů. "Rozhodujeme tady o osudu dvou civilizací," zamumlala si očividně sama pro sebe. "Možná tří."
"Oam Rai?" zopakovala Dem Lia.
"Ano," rozhodla se Oam Rai.
"Kem Loi?" obrátila se Dem Lia k astronomce.
"Ano." Mladá žena se trochu zajíkla.
"Patek Georg Dem Mio?"
Specialista na bezpečnost se usmál. "Ano. Jak říká staré přísloví, bez odvahy není sláva."
Dem Lia na něho vrhla rozzlobený pohled. "Mluvíš za 684 288 spících lidí, kteří možná nejsou tak zatraceně bezstarostní."
Úsměv z Patekovy tváře nezmizel. "Hlasuji ano."
"Dr. Samael Ria Kem Ali?"
Zdravotník se tvářil stejně ustaraně jako Patek lehkomyslně. "Musím říct… tolik neznámých faktorů…" Rozhlédl se. "Ano," prohlásil. "Musíme si být jisti."
"Peter Dělen Dem Tae?" zeptala se Dem Lia modrého psychologa.
Starší muž okusoval tužku. Podíval se na ni, usmál se a položil ji na stůl. "Ano."
"Res Sandre?"
Na okamžik se v očích druhé zelené ženy zableskl vzdor, skoro hněv. Dem Lia se připravila na veto a přednášku, která bude následovat.
"Ano," překvapila ji Res Sandre. "Jsem přesvědčena, že je to naše morální povinnost."
"Den Soa?"
Mladá žena si odkašlala. "Ano. Pojďme se tam podívat."
Všechny oči se upřely na zvolenou velitelka.
"Já hlasuji ano," potvrdila Dem Lia. "Saigjó, připrav všechno na maximální zrychlení směrem k přechodovému bodu pro Hawkingův pohon. Kem Loi, ty, Res Sandre a Oam Rai budete pracovat na určení optimálního přechodového bodu pro pátrání po životě. Vrchní větevníku Redte, Dalekoletče, Pravý hlase Stromu Reto Kasteen, pokud se rozhodnete počkat tady, připravíme vám přechodovou komoru. Přejete-li si letět s námi, vyrážíme okamžitě."
Vrchní větevník promluvil, aniž se poradil s ostatními. "Přejeme si vás doprovázet, občanko Dem Lio."
Přikývla. "Dalekoletče, sděl vašemu lidu, aby vyklidil okolí. Budeme zahýbat nad rovinou ekliptiky směrem ven, ale náš fúzní chvost bude ohnivý jako dračí dech."
Vyvrženec odvysílal: "Už jsem to udělal. Všichni se těší na podívanou." Dem Lia si tiše zamručela. "Doufejme, že nás nečeká nic horšího než ta podívaná," zamumlala.
Šroubovice provedla skok bezpečně, pouze s drobnými poruchami několika lodních subsystémů. Ve vzdálenosti tří AJ od povrchu rudého obra začali s průzkumem systému. Vyhradili si na to dva dny, ale průzkum skončil za méně než čtyřiadvacet hodin.
Nebyly tam žádné skryté planety, žádná umělá vesmírná sídliště – nenarazili na žádné známky života. Když hvězda G2 dokončila před necelými třemi miliony let svou přeměnu v rudého obra, začala heliová jádra v jejím nitru spalovat svůj vlastní popel ve druhém kole termojaderných reakcí, zatímco původní spalování vodíku pokračovalo v tenké slupce daleko od nitra hvězdy. Při tomto procesu se tvořily atomy uhlíku a kyslíku, které přispívaly k reakci a – rychle – krátkodobému znovuzrození hvězdy jako rudého obra. Bylo jasné, že zde neexistují žádné vnější planety, žádní plynoví obři, žádné skalnaté světy mimo dosah nového rudého slunce. Všechny vnitřní planety byly pohlceny expandující hvězdou. Výrony prachu a těžká radiace vyčistily systém od téměř všeho většího, než byly nikloželezné meteority.
"Tak," řekl Patek Georg. "To bychom měli."
"Mám pověřit umělé mozky, aby začaly zrychlovat k bodu zpětného přechodu?" zeptala se Res Sandre.
Vyvrženečtí diplomaté se přestěhovali na velitelskou palubu i se svými zvlášť upravenými sedadly. Nikdo si nevšímal desetinové gravitace, protože všichni specialisté ze Spektrální Šroubovice – s výjimkou Ces Ambre – byli připoutáni ke svým křeslům a v kontaktu s lodí na různých úrovních. Vyvrženečtí diplomaté během pátrání většinou mlčeli a zůstali zticha i nyní, když se otočili, aby viděli na Dem Liu u jejího centrálního pultu.
Zvolená velitelka si zaťukala prstem na spodní ret. "Ještě ne." Při průzkumu oblétli celou hvězdu a nyní se nacházeli ve vzdálenosti necelé jedné AJ od jejího žhnoucího povrchu. "Saigjó, dívali jste se dovnitř té hvězdy?"
"Jen běžný průzkum," ozval se Saigjóův přívětivý hlas. "Všechny hodnoty typické pro rudého obra v této fázi. Zářivost dvoutisíckrát vyšší než u jeho souseda G8. Prozkoumali jsme jádro – žádná překvapení. Jádra helia se očividně slučují navzdory vzájemnému elektrickému odporu."
"Jaká je povrchová teplota?" zeptala se Dem Lia.
"Průměrně tři tisíce stupňů Kelvina," přišla Saigjóova odpověď. "Asi polovina povrchové teploty, jakou měla, když byla hvězdou G2."
"Ach, můj Bože," zašeptala fialová Kem Loi ze svého křesla u astronomického stanoviště. "Ty myslíš…"
"Prohledej tu hvězdu hloubkovým radarem, prosím," řekla Dem Lia.
Grafická holozobrazení se objevila o necelých dvacet minut později, když se hvězda otočila a oni ji oblétli. Saigjó odříkával: "Jediný skalnatý svět. Stále na oběžné dráze. Přibližně čtyři pětiny velikosti Staré Země. Radar potvrdil

přítomnost dna oceánů a bývalých řečišť."
Dr. Samel usoudil: "Byla pravděpodobně pozemského typu, dokud jí expandující slunce neodpařilo vodu a neodválo atmosféru. Bůh pomoz těm, kdo tam žili."
"Jak hluboko v troposféře se nachází?" zeptala se Dem Lia.
"Méně než sto padesát tisíc kilometrů," odpověděl Saigjó.
Dem Lia přikývla. "Zvyšte ochranné pole na maximum. Poletíme se tam podívat."
Je to jako plavat pod hladinou červeného moře, pomyslela si Dem Lia, když se přiblížili ke skalnatému světu. Nad nimi se vlnila a bouřila vnější atmosféra hvězdy, z jejích hlubin stoupaly a rozpadaly se magnetické bouře a ochranné pole už zářilo navzdory třiceti mikromonofilovým kabelům o délce sto šedesáti tisíc kilometrů, které táhli za sebou a které fungovaly jako chladiče.
Asi hodinu se Šroubovice vznášela necelých dvacet tisíc kilometrů od pozůstatku toho, co kdysi mohlo být druhou Starou Zemí nebo Hyperionem. Různé senzory ukazovaly skrze vířící rudou mlhu skalnatý svět.
"Oharek," řekl Jon Mikail Dem Alem.
"Oharek naplněný životem," ozvala se Kem Loi od primárního spojení se senzory. Vyvolala holoobraz z hloubkového radaru. "Prošpikovaný skrz naskrz. Vnitřní oceány vody. Přinejmenším tři miliardy inteligentních bytostí. Nemám tušení, jestli jsou humanoidní, ale mají stroje, transportní mechanismy a města podobná úlům. Můžete dokonce vidět i dok, u kterého každých padesát sedm let přistává jejich 'sklizňový stroj'."
"A pořád žádný srozumitelný kontakt?" zeptala se Dem Lia. Šroubovice odvysílala základní matematické řady na všech vlnových délkách, spektrech a komunikačních technologiích, jakými loď disponovala – od radiomaseru po modulované tachyony. Dostali i něco jako odpověď.
"Modulované gravitační vlny," vysvětlil Ikkjú. "Ale neodpovídají našim matematickým nebo geometrickým řadám. Přijímají naše elektromagnetické signály, ale nerozumějí jim a my nedokážeme rozluštit jejich gravitonické impulsy."
"Jak dlouho budeme muset studovat modulace, než najdeme společnou řeč?" zeptala se Dem Lia.
Na Ikkjúově vrásčité tváři se objevil bolestný výraz. "Týdny, přinejmenším. Spíše měsíce. A možná roky." Umělý mozek oplatil lidem, Vyvržencům a templářce zklamané pohledy. "Je mi to líto," rozhodil ruce. "Lidstvo se dosud setkalo jen se dvěma inteligentními vesmírnými rasami a byly to ony, kdo našel způsoby dorozumívání s námi. Tyto… bytosti… jsou nám skutečně cizí. Mají s námi jen velmi málo společného."
"Nemůžeme tu už zůstat," ozvala se Res Sandre od svého stanoviště kontroly strojů. "Od jádra se blíží silné magnetické bouře. A my nedokážeme odvádět teplo dostatečně rychle. Musíme odletět."
Najednou Ces Ambre, která neměla přidělené žádné stanoviště ani povinnosti, vstala, vznesla se v desetinové gravitaci metr nad podlahu, zasténala a pomalu bezvládně klesla k zemi.
Dr. Sam k ní dorazil sekundu před Dem Liou a Den Soou. "Všichni zůstanou na svých místech," přikázala Dem Lia.
Ces Ambre otevřela své úžasně modré oči. "Jsou tak odlišní. Vůbec se nepodobají lidem… Dýchají kyslík, ale ne jako seneschaištní empatové… modulární… mnohočetné inteligence… tak vláknité…"
Dem Lia objala starší ženu.
"Můžeš s nimi komunikovat?" zeptala se naléhavě. "Poslat jim obrazy?"
Ces Ambre slabě přikývla.
"Pošli jim obraz jejich sklizňového stroje a Vyvrženců," přikázala Dem Lia stroze. "Ukaž jim škody, které jejich stroj napáchal na vyvrženeckých sídlištích. Ukaž jim, že Vyvrženci jsou… lidé… inteligentní bytosti. Usadili se na jejich lesním prstenci neoprávněně, ale neškodí mu."
Ces Ambre znovu přikývla a zavřela oči. O okamžik později začala plakat. "Je jim… to… tak… líto," zašeptala. "Stroj nepřináší zpátky žádné… obrazy… pouze jídlo a vzduch a vodu. Je naprogramovaný… jak jsi předpokládala, Dem Lio… aby likvidoval zamoření. Je jim… tak… tak… líto zmařených vyvrženeckých životů. Nabízejí sebevraždu… své rasy… pokud by to mohlo odčinit napáchanou škodu."
"Ne, ne, ne," vyhrkla Dem Lia a sevřela ruce plačící ženy do svých. "Řekni jim, že to není třeba." Uchopila starší ženu za ramena. "Tohle bude těžké, Ces Ambre, ale musíš se jich zeptat, jestli se ten stroj dá přeprogramovat. Tak, aby se vyhýbal vyvrženeckému osídlení."
Ces Ambre zavřela oči na několik minut. V jednom okamžiku vypadala, jako by přestala dýchat. Pak se jí krásné oči rozevřely doširoka. "Jde to. Právě posílají nová data."
"Dostáváme modulované gravitonové impulsy," oznámil Saigjó. "Ale stále je nedokážeme rozluštit."
"Není třeba je luštit," Dem Lia se zhluboka nadechla. Zvedla Ces Ambru a pomohla jí do křesla. "Musíme je prostě jen nahrát, a až se vrátíme, zopakovat je Ničiteli." Znovu stiskla Ces Ambrinu ruku. "Můžeš jim poslat naše díky a rozloučení?"
Starší žena se usmála. "Už jsem to udělala. Nejlépe, jak jsem uměla."
"Saigjó," zavelela Dem Lia. "Dostaň nás už, zatraceně, odsud a pak to namiř plnou rychlostí k přechodovému bodu."
Šroubovice přestála skok do systému hvězdy G8 bez jakéhokoli poškození. Ničitel už změnil svou dráhu k osídlené části lesního prstence, ale zatímco ještě zpomalovali, odvysílala Den Soa nahraný záznam. Obrovský sklizňový stroj odpověděl vlastním nerozluštitelným gravitonickým zaburácením, ale poslušně změnil kurs k odlehlému a neobydlenému úseku prstence. Dalekoletec jim prostřednictvím svého vysílacího zařízení ukázal holo výbuchů radosti v prstencových městech, věžích, na platformách, větvích a listech, a pak své vysílací zařízení vypnul.
Shromáždili se v soláriu. Žádný z umělých mozků nebyl přítomen ani neposlouchal, ale lidé, Vyvrženci a templářka seděli v kruhu. Všechny oči byly upřeny na Ces Ambre. Ona je měla zavřeny.
Den Soa pronesla velmi tiše: "Ty bytosti… na tom světě… ony si vybudovaly lesní prstenec dřív, než jejich hvězda vybuchla. Postavily sklizňový stroj. Proč prostě… tu planetu neopustily?"

"Ta planeta byla… je… jejich domovem," zašeptala Ces Ambre s víčky stále pevně semknutými. "Jako děti… které nechtějí opustit domov… protože venku je tma. Hustá tma… a prázdno. Milují… svůj domov." Otevřela oči a unaveně se usmála.
"Proč jsi nám neřekla, že jsi Aeneanka?" zeptala se Dem Lia jemně.
Ces Ambre se zatvářila rozhodně. "Nejsem Aeneanka. Moje matka, Dem Loa, mi předala svátost Aeneiny krve – prostřednictvím své vlastní, samozřejmě – poté, co mě zachránila z pekla St. Theresy. Ale já jsem se rozhodla nevyužívat aeneanské schopnosti. Rozhodla jsem se nejít za ostatními, ale zůstat s Amoietskými."
"Ale ty jsi telepaticky komunikovala s…" začal Patek Georg.
Ces Ambre zavrtěla hlavou a rázně ho přerušila. "To není telepatie. To je… napojení… na Prázdnotu, jež svazuje. Je to naslouchání řeči mrtvých i živých pres čas i prostor prostřednictvím čistého vcítění. Vzpomínky, které nejsou tvé vlastní." Pětadevadesátiletá žena, která vypadala na střední věk, zvedla ruku k čelu. "Je to tok únavné. Tolik let jsem se snažila neslyšet ty hlasy… neúčastnit se vzpomínek. Proto je kryogenní hluboký spánek tak… osvěžující."
"A ostatní aeneanské schopnosti?" zeptala se Dem Lia stále stejně měkkým hlasem. "Přenášela ses?"
Ces Ambre zavrtěla hlavou. Ruku si pořád držela před očima.
"Nechtěla jsem se učit aeneanská tajemství," odpověděla. Její hlas zněl velmi unaveně.
"Ale mohla bys, kdybys chtěla," Den Soa vypadala ohromeně. "Mohla bys udělat jeden krok – přenést se – a byla bys během okamžiku zpátky na Vitus-Gray-Balianu B nebo Hyperionu nebo Tau Ceti Centru nebo Staré Zemi, ne?"
Ces Ambre spustila ruku a vrhla na mladou ženu ohnivý pohled. "Ale já to neudělám."
"Budeš pokračovat zároveň s námi v cestě a čekat v hlubokém spánku, až dorazíme do cíle?" zeptala se druhá zelená, Res Sandre. "Na místo, kde založíme svou kolonii Spektrální Šroubovice?"
"Ano," pronesla Ces Ambre. To jediné slovo bylo zároveň prohlášením i výzvou.
"Jak to řekneme ostatním?" chtěl vědět Jon Mikail Dem Alem. "Tím, že máme v kolonii Aeneana… potenciálního Aeneana, se všechno… změní."
Dem Lia vstala. "V této poslední chvíli, kterou mám jako váš zvolený vůdce, bych vám to mohla dát příkazem, občané. Namísto toho žádám o hlasování. Cítím, že je to jen a pouze Ces Ambre, kdo by měl rozhodnout, jestli se naše rodina Spektrální Šroubovice má, nebo nemá dozvědět o jejím… daru. A v každém případě až potom, co dospějeme do cíle své cesty." Podívala se přímo na Ces Ambre. "Nebo nikdy, budeš-li chtít."
Dem Lia se otočila, aby pohlédla na každého z osmi přítomných lidí. "A my o tom nikdy nebudeme mluvit. Pouze Ces Ambre má právo prozradit své tajemství. Ti, kdo s tím souhlasí, ať řeknou 'ano'."
Souhlas byl jednomyslný.
Dem Lia se obrátila k Vyvržencům a templářce. "Saigjó mě ujistil, že nic z toho nebylo odvysíláno ven."
Dalekoletec přikývl.
"A tvůj záznam Ces Ambrina kontaktu s cizí civilizací prostřednictvím Prázdnoty, jež svazuje?"
"Zničen," odvysílal čtyřmetrový Vyvrženec.
Ces Ambre vstala a přistoupila k Vyvržencům. "Ale vy pořád chcete trochu mé krve… trochu Aeneiny posvátné DNA. Pořád chcete mít možnost volby."
Dlouhé ruce vrchního větevníka Keela Redta se třásly. "Není na nás, abychom rozhodli, jestli zpřístupníme tuto informaci nebo připustíme rozdávání svátosti… Bude se muset tajně sejít Sedm Rad… musíme se poradit s Aeneinou církví… nebo…" Na Vyvrženci bylo vidět, jak ho bolí pomyšlení na miliony nebo miliardy jeho druhů, kteří navždy opustí lesní prstenec a přenesou se do lidsko-aeneanského vesmíru nebo kamkoli jinam. Jejich svět už nikdy nebude stejný. "Ale my tři nemáme právo ji jménem všech ostatních odmítnout."
"Ale zdráháme se požádat…" začala Pravý hlas Stromu Réta Kasteen.
Ces Ambre zavrtěla hlavou a pokynula Dr. Samelovi. Zdravotník podal templářce malé množství krve v lahvičce z nerozbitného materiálu. "Odebral jsem ji před chvílí," ujistil ji lékař.
"Musíte se rozhodnout," podívala se na něj Ces Ambre. "Vždycky je to tak. Takové už je naše prokletí."
Vrchní větevník chvíli zíral na lahvičku, než ji uchopil do stále roztřesených rukou a opatrně uložil do schránky ve svém krunýři, vytvořeném ze silového pole. "Bude zajímavé sledovat, co se bude dít," prohodil.
Dem Lia se usmála. "Víte, existuje taková dávná kletba ještě ze Staré Země. Čínská. 'Ať žijete v zajímavých časech.'"
Saigjó vytvořil v kopuli přechodovou komoru a Vyvrženečtí diplomaté se spolu se stovkami tisíc ostatních světelných bytostí vydali zpět na lesní prstenec, křižujíce proti slunečnímu větru na magnetických siločárách jako světelná plavidla unášená rychlými proudy.
"Kdyby vám to nevadilo," řekla Ces Ambre s úsměvem, "vrátila bych se do své kóje a pokračovala ve spánku. Byly to dost dlouhé dny."
Původně probuzená devítka ještě předtím, než se sama uložila ke spánku, počkala, až Šroubovice úspěšně skočí do hawkingovského prostoru. Když se ještě nacházeli v systému G8 a rostoucí rychlostí se vzdalovali od ekliptiky a krásného lesního prstence, který se vinul kolem malého bílého slunce, ukázala Oam Rai na zadní okno a vykřikla: "Podívejte se na tohle."
Vyvržení se vrátili, aby se rozloučili. Několik miliard křídel stvořených z čisté energie se třpytilo na slunečním světle. Den v hawkingovském prostoru stačil, aby po poradě s umělými mozky dospěli k závěru, že loď je v perfektním stavu, otáčivá ramena a environmentální buňky fungují tak, jak mají, že se vrátili na původní kurs a že všechno je v naprostém pořádku. Jeden po druhém se ukládali do svých kójí, nejprve Den Soa se svými drahými, pak ostatní. Nakonec zůstala sedět ve své kóji několik sekund před jejím uzavřením jen Dem Lia.
"Saigjó," pronesla a z jejího tónu bylo jasné, že je to rozkaz.
Vzápětí se před ní objevil malý kulatý budhistický mnich.

"Věděl jsi, že Ces Ambre je Aeneanka, Saigjó?"
"Ne, Dem Lio."
"Jak to, že ne? Na téhle lodi jsou kompletní genetické a lékařské záznamy všech pasažérů. Musel jsi to vědět."
"Ne, Dem Lio, ujišťuji tě, že záznamy občanky Ces Ambre nijak nevybočovaly z průměru. Ani stopa po postlidské aeneanské DNA. Ani žádné vodítko v psychoprofilu."
Dem Lia se chvilku na hologram mračila a pak řekla: "Takže zfalšovaný záznam? Ces Ambre nebo její matka to mohly udělat."
"Ano, Dem Lio."
Dem Lia se opřela o loket. "Víš ty – nebo některý jiný umělý mozek – o nějakém dalším Aeneanovi na palubě Šroubovice, Saigjó?"
"Ne," odpověděl buclatý mnich s vážnou tváří.
Dem Lia se usmála. "Aenea učila, že vývoj má směr a určení," řekla tiše spíš sama sobě než naslouchajícímu umělému mozku. "Hovořila o dni, kdy se bude celý vesmír zelenat životem. Rozmanitost, učila, je jednou z nejlepších vývojových strategií."
Saigjó přikývl, ale mlčel.
Dem Lia si lehla na polštář. "My si myslíme, že Aeneané byli velmi velkorysí, když nám pomohli zachovat naši kulturu a prostřednictvím této lodi založit novou kolonii. Vsadím se, že Aeneané pomohli tisíci malých kultur vydat se z lidského vesmíru do neznáma. Chtějí rozmanitost – Vyvržených i jiných. Chtějí, aby mnoho z nás nepřijalo jejich dar božství."
Podívala se na Saigjóa, ale na tváři budhistického mnicha se zračil jen obvyklý dobromyslný výraz. "Dobrou noc, Saigjó. Starej se dobře o loď, zatímco budeme spát." Zatáhla víko kóje; kryogenní jednotka ji okamžitě začala uvádět do hlubokého spánku.
"Ano, Dem Lio," odpověděl mnich spící ženě.
Šroubovice pokračovala ve velkém oblouku hawkingovským prostorem. Její ramena a environmentální buňky splétaly obraz dvojité Šroubovice na pozadí záplavy falešných barev a čtyřrozměrných pulzací, které nahradily hvězdy.
Uvnitř lodi vypnuly umělé mozky silové pole a osvětlení, zrušily atmosféru.
Ztemnělá loď pokračovala v cestě.
Pak jednoho dne asi tři měsíce poté, co opustila systém dvojhvězdy, zahučely ventilátory, rozsvítila se světla a aktivovalo se silové pole, které vytvořilo gravitaci jednoho g. Všech 684 300 kolonistů spalo.
Najednou se na hlavní chodbě mezi velitelským můstkem a přístupovým portálem k prvnímu kruhu ramen objevily tři postavy. Prostřední z nich byla více než tři metry vysoká, pokrytá zbrojí, z níž trčely hroty, a byla ovinuta chromovým ostnatým drátem, měla čtyři paže a rudě zářící složené oči. Zůstala nehybně stát na místě, kde se zhmotnila.
Postava po její levici byl muž na počátku středního věku, měl kučeravé prošedivělé vlasy, tmavé oči a hezké rysy. Byl do tmava opálený a na sobě měl modrou bavlněnou košili, zelené šortky a sandály. Kývl na ženu a vykročil k velitelskému centru.
Žena byla starší, viditelně stará navzdory aeneanským lékařským technologiím, a byla oblečena do prostého roucha jasně modré barvy. Vešla do přístupového portálu, nechala se výtahem vyvézt do třetího otáčivého ramene a prošla chodbou do vejčité buňky na konci. Zastavila se u jedné z kójí a setřela vrstvičku ledu z průzoru víka.
"Ces Ambre," zašeptala Dem Loa s prsty přitisknutými k zamlžené plastické hmotě průzoru několik centimetrů nad vrásčitou tváří své nevlastní dcery. "Spi dobře, má drahá. Spi dobře."
Na velitelském můstku stál vysoký muž mezi virtuálními umělými mozky.
"Vítej, Petyre, synu Aeney a Endymiona," pozdravil Saigjó s lehkou úklonou.
"Děkuji ti, Saigjó. Jak se všichni máte?"
Odpověděli mu způsobem, na který jazykové ani matematické výrazy nestačí. Petyr přikývl, mírně se zamračil a dotkl se Bašóova ramene. "Trpíš mnoha vnitřními konflikty, Bašo? Chceš, abych tě jich zbavil?"
Vysoký muž v kuželovitém slamáku a zablácených dřevácích řekl: "Ano, Petyre. Prosím."
Muž mu přátelsky stiskl rameno a oba zůstali chvíli stát se zavřenýma očima.
Když ho Petyr pustil, dosud zachmuřený Bašo se široce usmál. "Děkuji ti, Petyre."
Muž se posadil na okraj stolu a navrhl: "Podívejme se, kam míříme."
Nato se před nimi objevila holokrychle o straně dlouhé čtyři metry. Uvnitř zářily hvězdy. Dlouhá cesta Šroubovice z lidsko-aeneanského vesmíru byla vyznačena rudou čárou. Naplánovaná trasa pokračovala modrými čárkami – vedly ke středu galaxie.
Petyr vstal, sáhl do holokrychle a dotkl se malé hvězdy, jež se nacházela malý kousek od plánované trasy Šroubovice. Vzápětí se oblast kolem ní zvětšila.
"Tohle by mohl být zajímavý systém, který stojí za průzkum," muž se spokojeně usmál. "Hezká hvězda G2. Čtvrtá planeta je stupeň sedm celých šest na stupnici starého Solmeva. Byla by výše, ale vyvinulo se tam pár ošklivých virů a několik velmi dravých zvířat. Velmi dravých."
"Šest set osmdesát pět světelných let," poznamenal Saigjó. "Plus třiačtyřicet světelných let opravy kursu. To není daleko."
Petyr přikývl.
Paní Murasaki si zatřepetala vějířem před nalíčenou tváří a svůdně se usmála. "A až tam dorazíme, Petyr-sane, už tam ty ošklivé viry nebudou?"
Vysoký muž pokrčil rameny. "Většina z nich, má paní. Většina z nich." Uličnicky se usmál. "Ale ta dravá zvířata tam zůstanou." Potřásl si se všemi rukama. "Dávejte na sebe pozor, přátelé. A dávejte pozor na naše přátele."
Petyr se vrátil k třímetrovému ostnatému monstru na chodbě právě v okamžiku, kdy k němu přicházela i Dem Loa v

tichém šustotu záhybů modrého roucha.
"Všechno zařízeno?" zeptal se Petyr.
Dem Loa přikývla.
Syn Aeney a Raula Endymiona položil ruku na monstrum mezi nimi a přitiskl dlaň k místu, odkud čněl patnácticentimetrový zahnutý osten. Všichni tři nehlučně zmizeli.
Šroubovice vypnula silové pole, odsála vzduch do kontejnerů, zhasla světla a tiše pokračovala v cestě, provádějíc přitom nepatrné opravy kurzu.

přeložila Jana Radková